

พระอรหันต์แห่งประวัติศาสตร์

พระราชญาณวิสุทธิโสภณ

ท่านพระอาจารย์พระมหาบัว ญาณสมฺปนฺโน
วัดป่าบ้านตาด จังหวัดอุดรธานี

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ
เสด็จพระราชดำเนินไปกราบนมัสการ ท่านอาจารย์พระมหาบัว ญาณสัมปันโน
ที่สวนแสงธรรม เมื่อวันพฤหัสบดีที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๔๑

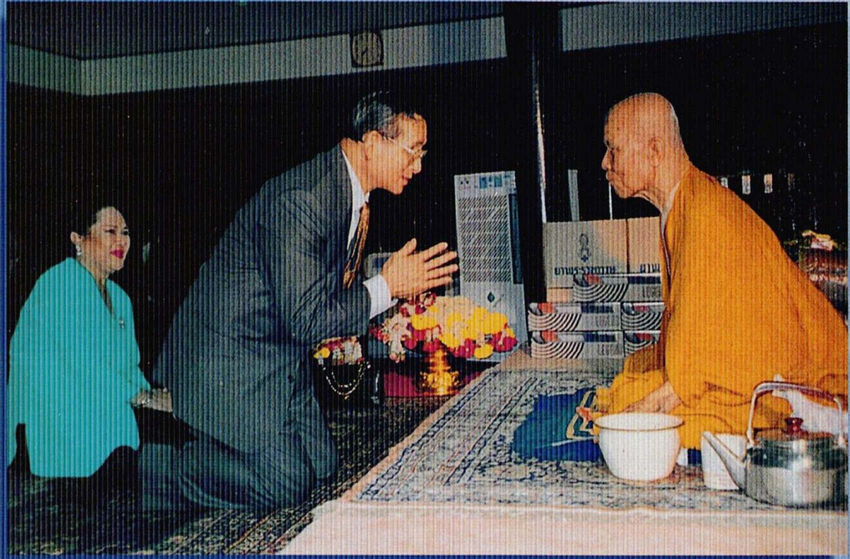
เทศน์อบรมพระและฆราวาส ณ วัดบูรพาราม จ.สุรินทร์
เมื่อวันที่ ๓ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๔๑

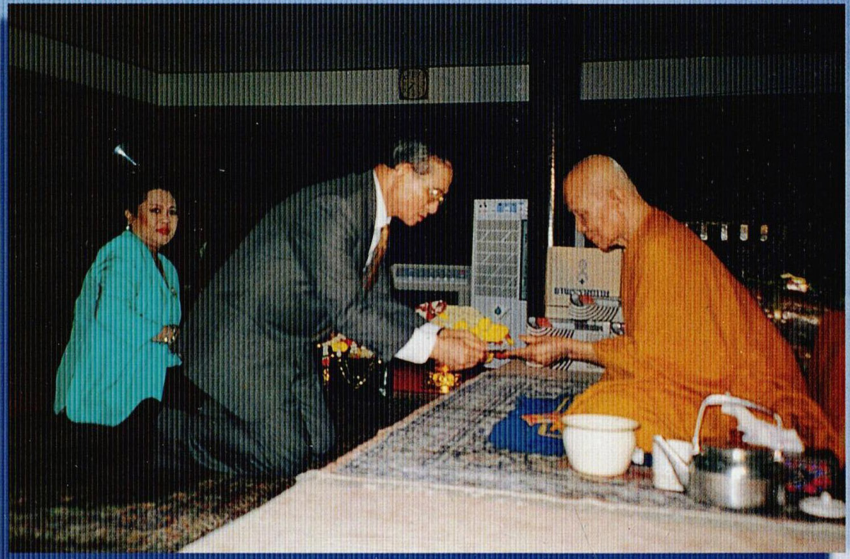
สารบัญ

หน้า

◉ จากใจหลวงตา ๑
◉ ปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ ๔
◉ ธัมมิกอุบาสก ๒๐
◉ พระอรหันต์แห่งประวัติศาสตร์ ๒๙
◉ แผนที่วัดป่าบ้านตาด และงานทำบุญวันเกิดหลวงตาพระมหาบัว ๓๔
◉ แผนที่สวนแสงธรรม และกำหนดการ ๓๕
◉ ยอดบริจาคโครงการช่วยชาติ ๓๖

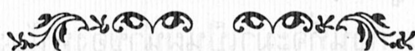

จากใจหลวงตาฯ

วันนี้เราทำกุศลเพื่อชาติของเราเอง ชาติไทยของเรามีจำนวนประชาชน ๖๑-๖๒ ล้านคน วันนี้เราสร้างมหากุศลอันยิ่งใหญ่เพื่อชาติของเรา จึงเรียกว่ามหากุศล เรียกว่ามหาทานไม่ใช่ทานธรรมดาเป็นมหาทานมหากุศล คราวนี้เรามีโอกาส วันนี้เป็นโอกาสเต็มที่ของพี่น้องชาวสุรินทร์เรา แล้วจากนั้นหลวงตาก็จะไปเป็นระยะๆ นำพี่น้องทั้งหลายออกช่วยชาติบ้านเมือง ไม่อย่างนั้นจะไปไม่รอดนะ แล้วขอเรียนโดยตรงว่า เรื่องผู้นำนี่สำคัญมากนะ ถ้าเขาไม่ลงใจเขาไม่เชื่อถือเสียอย่างเดียวสตางค์หนึ่งก็ไม่หลุดมือออกมานะ นี่ทำไมพี่น้องชาวไทยทั้งหลายเรามีเท่าไรทุ่มลงๆ ก็เพราะความลงใจ เชื่อถือนั่นเอง

เหตุที่จะเป็นความลงใจเชื่อถือก็เพราะว่า ผู้นำพี่น้องทั้งหลายคือหลวงตาบัวนี้ได้เชื่อถือตัวเองมาแล้วเรียบร้อย ถ้าว่าเปอร์เซ็นต์ เราอยากจะพูดว่าล้านเปอร์เซ็นต์ *เราบริสุทธิ์ผุดผ่องด้วยความบริสุทธิ์ยุติธรรมที่สุดแล้ว มีความเมตตาครอบไว้ เราทำนี้เราทำด้วยความเมตตา เราไม่ได้หวังประโยชน์สิ่งหนึ่งสิ่งใดเท่าเม็ดหินเม็ดทราย จากการบริจาคของพี่น้องทั้งหลายเพื่อเราเลย เราเพื่อชาติบ้านเมืองของเราทั้งนั้น เรารักชาติมากที่สุด เพราะฉะนั้นจึงได้สละชีวิตจิตใจในเพศของพระนี้ออกมารับใช้พี่น้องทั้งหลาย ว่ารับใช้ก็ไม่ผิด ว่าเป็นผู้นำก็ถูก รับใช้คือว่ารับใช้ชาติของเรานั่นแล เป็นผู้นำเพื่อชาติของเรา*

คำว่าเป็นผู้นำๆ นั้นไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย เราได้พิจารณาเต็มหัวอกเราแล้ว ก่อนที่จะมาเป็นผู้นำของพี่น้องทั้งหลาย ไม่ใช่อยู่ๆ เอาหัวชนฝาออกมาเป็นผู้นำ เราพิจารณาหมดทุกแง่ทุกมุม หาทางออกเพื่อชาติไทยของเรา หาที่ไหนมันก็ปิดตันอั้นตู้ ไม่เป็นที่ลงใจได้ ไม่เป็นที่ลงใจได้ สุดท้ายก็หมุนเข้ามา หมุนเข้ามาใกล้เข้ามา ใกล้เข้ามา หาทางออกไม่ได้ ก็เลยเอาตัวออกประกันมาทดสอบตัวเอง หาที่ไหนไม่เจอแล้ว ที่นี้ยังมีอยู่จุดไหน จุดไหนก็ยังเหลือแต่ตัวคนเดียว

ผู้นำที่พิจารณาทั้งทั่วประเทศไทยเราแล้วว่าที่ไหนจะพอนำพี่น้องชาวไทยของเราออกได้ ก๊กไหน เหล่าใด หน่วยไหน จุดใด ผู้ใด พิจารณาไปหมดเต็มหัวใจด้วยอรรถด้วยธรรม ไม่พิจารณาแบบโลกๆ นะ พิจารณาโดยธรรมล้วนๆ ช่องไหนมันก็ปิดตันอั้นตู้ไปหมด ไม่มีช่องทาง ชาติไทยของเราก็นับวันที่จะล่มจมลงไปโดยลำดับๆ ยิ่งทำให้วิตกวิจารณ์มากขึ้นๆ จึงได้ดิ้นรนเพื่อหาทางออก ให้พี่น้องชาวไทยของเราได้พ้นภัย อย่างน้อยก็ความอัตคัดขัดสน มากกว่านั้นชาติไทยของเราจมได้ นี่ล่ะที่วิตกวิจารณ์มากกลัวจะล่มจม จึงหมุนเข้ามาหาตัวเอง

เอ้า ท่านที่บริจาค บริจาคเรื่อยๆ จนถึงไมค์ก็อย่าใช้เสียงก็แล้วกัน ให้ด้อมๆ เข้ามา ไม่เป็นไร เราก็พูดธรรมดาของเรา วันนี้จะเรียกว่าเทศน์หรือไม่เทศน์ก็แล้วแต่ เราพูดธรรมดาให้พี่น้องทั้งหลายชาวไทยฟัง พี่น้องชาวสุรินทร์เรานี่สำคัญมากนะ วันนี้แห่ทั้งช้างทั้งม้าเรารวมกันให้เห็นที่ไหน ไม่เหมือนพี่น้องชาวสุรินทร์เรา แห่กันฟัง แห่กันฟัง ห้าร้อยอยู่ที่หน้าโบสถ์ มีสองตัว

น่ารักมาก เราเห็นเราก็เบิ่งตาค้างก่อน ดูใครก็ดูช้างก่อนเลย ไปแล้วยื่นกล้วยให้เลย ช้างสองตัวเล็กๆ นี่ก็คว้ามับ คว้ามับ เราก็ยื่นให้ ยื่นให้ ยื่นไปยื่นมา สุดท้ายไม่เอา แสดงว่าอิ่มแล้ว (หลวงตาหัวเราะ) นี่แหละคว้ามับนะ ยื่นอะไรให้คว้ามับ ยื่นก็ยื่น คว้ามับ ยื่นก็ยื่น คว้ามับ กล้วยๆ นะ พอยื่นไปหลายยื่น ไปหลายยื่น สุดท้ายยื่นให้เฉยเลย แสดงว่าอิ่มแล้ว เราก็เลยไป เราเกิดความสงสารรักสัตว์ เพราะสัตว์ตัวหนึ่ง ตัวหนึ่ง คน คนหนึ่ง คนหนึ่ง นี้มีจิตดวงหนึ่งนะ

ปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ

พี่น้องทั้งหลายให้จำไว้นะ คำเทศนาที่กล่าวเหล่านี้จะไม่ค่อยมีผู้ใดเทศน์อย่างนี้นะ นี้เราเทศน์อย่างเปิดอกให้พี่น้องทั้งหลายได้ค้นพบตัวให้เกิดภพเกิดชาติมาโดยลำดับ ถอนภพชาติมาแล้วจากปอดจากหัวใจเสร็จแล้ว เราจึงได้นำเรื่องนี้มาประกาศให้พี่น้องทั้งหลายทราบนะ ไม่ใช่มาประกาศอย่างลูบ ๆ คลำ ๆ กำดำกำขาวนะ ถอดออกมาด้วยความเปิดเผยทางด้านจิตตภาวนาล้วน ๆ ดังพระพุทธเจ้าถอดออกมา พระอรหันต์ทั้งหลายถอดสลักอันใหญ่โต พาให้เกิดภพเกิดชาติในที่ต่าง ๆ ออกมา ออกมา นี้นำอันนั้นล่ะออกมาให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบ

จึงเรียนโดยตรงเลยและด้วยความอาจหาญ ด้วยความจริงที่รู้ที่เห็นมาที่ถอดมาแล้วให้พี่น้องทั้งหลายฟังว่าได้ถอดมาแล้วได้เห็นภัยของมัน นี่จิตดวงนี้นะ โลกทั้งหลายทั้ง ๆ ที่เป็นนักเกิดนักตาย นักเกิดนักตายด้วยกันมากี่กัปกี่กัลป์ แต่ละรายละราย ถ้าหากว่าเราจะยกออกมาเป็นรูปเป็นร่างนะ คนนี้ตาย เอ้าเราตายแล้วเอามากองไว้ เราตายเสร็จแล้ว แต่ละภพละชาติเอามากองไว้ ๆ ประเทศไทยเราไม่มีที่กองศพของเราคนคนเดียวนี้เลย เพราะเกิดแล้วตายเล่า เกิดแล้วตายเล่า ด้วยอำนาจแห่งเชื้อของความเกิด มันฝังอยู่ภายในจิตลึก ๆ ไม่มีใครมองเห็นได้เลย

พระพุทธเจ้าพระองค์แรกเป็นผู้มองเห็นถอนออกมาแล้ว พอเชื้อของมันขาดสะบั้นออกมาแล้ว พระพุทธเจ้าก็ตรัสรู้ขึ้นมา เรียกว่าพ้นแล้วจากความเกิดแก่เจ็บตาย แบกความทุกข์ความ

ลำบากไปด้วยการเกิดแก่เจ็บตายนี้ ได้ถอนสุดสิ้นลงไปแล้ว ได้เปล่งอุทานอันนี้ออกมาให้เบญจวัคคีย์ทั้งห้าฟัง เบญจวัคคีย์ทั้งห้านั้นเป็นปฐมสาวก เป็นสาวกคณะแรกของพระพุทธเจ้าเรา

ญาณญฺจ ปน เม ทสฺสนํ อุทปาทิ ญาณความรู้แจ้ง ความรู้ความเห็นอันเลิศเลอ ได้เกิดขึ้นแล้วแก่เราตถาคต ท่านเทศน์แก่เบญจวัคคีย์ทั้งห้า **อกุปฺปา เม วิมุตฺติ** ความหลุดพ้นของเราจากการเกิดแก่เจ็บตายนี้ เป็นอันว่าไม่มีการกำเริบอีกแล้วนั่น **อยมนฺติมา ชาติ** ชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายของเราตถาคต **นตฺถิทานิ ปุนพฺภโว** บัดนี้ความเกิดอีก ตายอีก ทุกข์อีก ไม่มีแก่เราแล้ว เรียกว่ายุติ เพราะถอนเชื้อของมัน ป่าช้าแห่งความเกิดตายของจิต

คือเชื้อนี้ในนามบาลีท่านว่า **อวิชฺชาปจฺจยา สงฺขารา สงฺขาราปจฺจยา วิญฺญาณํ** นี้แลตัวสำคัญ ไม่มีใครเรียน คือไม่มีใครรู้ เรียนเฉยๆ เถอะ เรียนไปเรียนมาเรียนเท่าไรก็ยิ่งสงสัยไปเรื่อยๆ หาความจริงจังไม่ได้จากการศึกษาเล่าเรียน ท่านก็เรียน เราก็เรียน เรียนจำได้แต่ชื่อแต่นาม เรียนก็เรียนแต่รอยโค ไม่ได้ตามดูตัวโค ถ้าหากว่าเราได้ตามดูตัวโคแล้ว เรียนรู้รอยของโคแล้วให้ตามรอยโคเข้าไป เอาโคปล่อยไว้ที่ไหนตามรอยมันเข้าไป ก็ไปถึงตัวโค นั่นตัวโค นี่รอยโค นี่วิชารู้รอยโค เห็นไปโดยลำดับ

นี่ก็เหมือนกัน จะเรียนมากเรียนน้อยไม่ประมาท ทั้งท่านและเราเป็นเหมือนกันหมด หาความแน่นอนไม่ได้ หาหลักหาเกณฑ์ไม่ได้กับการเรียนมากเรียนน้อย ถ้าไม่ได้ปฏิบัติ เหมือนกับเราเรียนรอยโคนั่นแหละ เรียนสักเท่าไรก็รู้แต่รอยโคๆ ตัว

โคจริงๆ เราไม่ได้ติดตาม ไม่ได้ติดตามรอยมันเข้าไปหาตัวโค มันก็ไม่เจอโค นี่เรียนเฉยๆ เรียนบาป สงสัยบาป เรียนบุญ สงสัยบุญ เรียนนรก สงสัยนรก เรียนสวรรค์ สงสัยสวรรค์ เรียนจนกระทั่งถึงนิพพาน สงสัยนิพพาน เต็มหัวใจ ไม่ว่าท่านว่าเราหาหลักหาเกณฑ์ไม่ได้ เลื่อนลอยไปเหมือนกันกับคนที่ไม่ได้เรียนนั่นแล

เพราะความจำเฉยๆ ไม่ใช่ความจริง เป็นเหมือนกับว่าเป็นคำบอกเล่า ตำรับตำราท่านเป็นคำบอกเล่า เราเรียนตามตำรับตำรา เราก็เพียงจำได้แต่คำบอกเล่า แต่เราไม่ได้ปฏิบัติตัวตามหลักศาสนธรรมที่แสดงไว้เป็นคำบอกเล่า เรียกว่าแบบแปลนแผนผัง เราได้แต่แบบแปลนแผนผัง เราไม่ได้สร้างเป็นตัวบ้านตัวเรือนขึ้นมา มันก็ไม่สำเร็จเป็นบ้านเป็นเรือนขึ้นมา

ทีนี้พอก้าวเข้าสู่ภาคปฏิบัติ นี่เรียกว่าเริ่มปลูกบ้านปลูกเรือนตามแปลนแล้ว ปลูกหลังเล็กหลังใหญ่ขนาดไหน จะเอากี่ห้องกี่หับกี่ชั้น แปลนบอกไว้เรียบร้อยแล้ว แล้วทำตามแปลนก็สำเร็จรูปร่างขึ้นมาเป็นบ้านเป็นเรือนเป็นตึกรามบ้านช่อง กี่ห้องกี่หับกี่ชั้น มันก็เป็นขึ้นมาโดยลำดับ จนกระทั่งบ้านเรือนตึกรามบ้านช่องสมบูรณ์เต็มที่นะ นี่ล่ะเกิดขึ้นจากภาคปฏิบัติ คือการสร้างบ้านสร้างเรือนนั่นคือ ภาคปฏิบัติ การสำเร็จรูปร่างขึ้นมาเป็นลำดับลำดา นั่นเรียกว่าปฏิเวธ

ในธรรมท่านสอนไว้ว่า ปริยัติ คือการศึกษาเล่าเรียน ปฏิบัติ คือการดำเนินงาน เมื่อได้ศึกษามาแล้วออกปฏิบัติตามแบบแปลนแผนผังที่พระองค์ทรงชี้แจงไว้แล้วนั้นทีนี้ผลก็จะปรากฏเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมา เหมือนเราสร้างตึกสร้างร้านนั่นแหละ ท่าน

สอนว่าศีลเป็นยังไง สมาธิเป็นยังไง ปัญญาเป็นยังไง วิมุตติหลุดพ้น เป็นยังไง นิพพานเป็นยังไง นี่ได้แก่รูปร่าง หรือแบบแปลนแผนผังของมรรคผลนิพพาน

ที่เราเรียนมาเหล่านี้ไม่ใช่นิพพาน นี้เถอะ ศีลก็ไม่ได้อยู่ในตำรา สมาธิไม่ได้อยู่ในตำรา สมาธิทุกประเภทไม่มีในตำรา ตำรามีแต่ชื่อของศีล ของสมาธิ จนกระทั่งถึงปัญญาทุกขั้นขึ้นไป ไม่ได้อยู่ในตำรา มีแต่ชื่อปัญญาๆ เท่านั้น วิมุตติหลุดพ้นไม่ได้อยู่ในตำรา นิพพานไม่ได้อยู่ในตำรา ในตำรานั้นมีแต่ชื่อของธรรมเหล่านี้ เมื่อปฏิบัติเข้าไปเหมือนกับเราปลูกบ้านสร้างเรือน ก็ค่อยเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมา ตั้งแต่วางรากฐานทีแรก นั่นเริ่มเป็นภาคปฏิบัติแล้ว ถ้าว่าจิตก็เริ่มมีความสงบตัวขึ้นมาแล้วนั่น นั่นล่ะเรียกว่ารากฐาน เรียกว่าเป็นผลขึ้นมาแล้ว

จิตตภาวนานี่ล่ะเรียกว่าภาคปฏิบัติเราปฏิบัติตามสิกขาบทวินัยก็เป็นภาคปฏิบัติภาคหนึ่ง ที่นี่จะเอาจริงเอาจังต้องภาคจิตตภาวนา ใช้ความพินิจพิจารณาภาวนาบังคับจิตใจของตน

ตามธรรมดาของจิตใจนั้นฟุ้งซ่านรำคาญวุ่นวายตลอดเวลา เพราะมีสิ่งผลักดันมันออกไปให้ดีดให้ดิ้น ไม่ว่าหญิงว่าชาย นักบวช ฆราวาส คนมีคนจน คนรู้คนฉลาดคนโง่ ดีดดิ้นเหมือนกันหมด เพราะกิเลสตัวนี้อยู่เหนือทุกสิ่งทุกอย่าง อยู่เหนือทุกวิชา มันจึงครอบงำมันจึงผลักดันได้ทั้งนั้น ทีนี้เวลาทำ พยายามทำจิตตภาวนาเข้าไป จิตใจที่เคยว้าวุ่นขุ่นมัวนั้นก็จะค่อยสงบตัวเข้ามาด้วยคำบริกรรมเสียก่อนในเบื้องต้น เช่น ท่านสอนให้ภาวนาพุทโธๆ หรือสอนให้บริกรรมภาวนาพุทโธ หรือธัมโม หรือสังโฆ

หรือกำหนดอานาปานสติให้มีสติติดแนบอยู่กับคำบริกรรมนั้นๆ ทุกบททุกบาทไปไม่ให้เผลอสติ

เมื่อสติได้จดจ่อเข้าในกิจการงานใด งานนั้นย่อมปรากฏเป็นผลขึ้นมาๆ จิตที่เคยฟุ้งซ่านรำคาญ บังคับมันเข้าสู่คำภาวนาให้อยู่ในจุดเดียวนี้ อยู่กับพุทโธนี้ อยู่กับธัมโม หรือสังโฆนี้ อยู่กับลมหายใจนี้ บีบบังคับเข้าไป บีบบังคับเข้าไป สิ่งผลักดันคือกิเลส มันก็ออกมาไม่ได้ เพราะอำนาจแห่งคำบริกรรมคือธรรมนี้ครอบหัวมันไว้ จิตของเราก็สงบตัวลงไปได้

เพราะจิตดวงนั้นกิเลสผลักดันออกไม่ได้ จิตของเราก็สงบตัวลงไป เมื่อเริ่มสงบตัวลงไปก็ปรากฏขึ้นภายในจิตของเรา อ๋อ นี่คือความสงบ ความสงบที่ท่านบอกว่าสมถะๆ ในตำรานั้นเป็นแต่ชื่อ ความสงบที่แท้จริงมาปรากฏที่จิตใจของเราผู้ปฏิบัติอยู่เวลานี้ จากนั้นจิตก็มีความสงบเย็นสง่าผ่าเผยขึ้นภายในใจ นี่เริ่มเป็นผลขึ้นมาแล้วจากการปฏิบัติคือจิตตภาวนาของเรา เริ่มปรากฏผลขึ้นมาเรื่อยๆ สงบเข้าไป ละเอียดเข้าไป ความละเอียดเข้าไป ความสว่างกระจ่างแจ้งค่อยแสดงตัวออกมา ความอัศจรรย์เริ่มขึ้นมาแล้วภายในจิตใจ เราก็จะเริ่มเห็นคุณค่าผลของการภาวนาเราไปโดยลำดับ

คนเราเมื่อได้ปรากฏสมบัติอันล้นค่าภายในใจแล้ว ทำไมจะไม่ปล่อยวางสิ่งอื่น ซึ่งเป็นเรื่องรบกวนใจมาตั้งนาน จิตก็หมุนเข้ามาสู่สมาธิ จิตเป็นสมาธิแน่นหนามั่นคงสงบเย็นนี้ กิเลสไม่กวนแล้ว ที่นี่ นี่ล่ะเราสร้างมรรคผลนิพพาน สร้างขึ้นที่ใจ สร้างสมาธิ สร้างขึ้นที่ใจ ปรากฏสมาธิขึ้นที่ใจ เราเป็นเจ้าของสมาธิ

ของเราเอง สมาธิขั้นใดเราเป็นผู้รู้ผู้เห็นเป็นผู้เป็นขึ้นภายในใจของเราจากจิตตภาวนา จนปรากฏเป็นสมาธิเต็มที่แล้ว จิตสว่างกระจ่างแจ้งภายในใจในองค์สมาธิ มีความสงบเย็น อยู่ที่ไหนอยู่ได้ทั้งนั้น อยู่คนเดียวก็ได้ อยู่ที่ไหน จิตใจไม่ยุ่งเหยิงวุ่นวายกับอารมณ์ต่างๆ มีความรู้ความสงบเป็นธรรมเป็นเครื่องอยู่ภายในจิตใจ อยู่ได้สบาย

นี่ผลแห่งการภาวนาได้ปรากฏขึ้นแล้ว เกิดขึ้นจากภาคปฏิบัติ เรียกว่าปฏิเวธ คือความรู้แจ้งในจิตใจของตนที่เป็นสมาธิ นี่เป็นขั้นหนึ่งของปฏิเวธ เป็นขั้นหนึ่งของภาคปฏิบัติ จากนั้นจิตของเรามีความสง่างามขึ้นมา สงบเย็นใจแล้วไม่หิวโหยในอารมณ์ต่างๆ เราแยกจิตที่สงบนั้นให้ออกสู่การพิจารณาทางด้านปัญญา คราวนี้เป็นคราวที่จะถอดถอนภพชาติรื้อชาติ ถอดถอนกิเลสอันเป็นเชื้อแห่งภพทั้งหลายออกจากใจไปโดยลำดับลำดา

ปัญญาพินิจพิจารณา ท่านสอนไว้สำหรับนักบวชเราอันเป็นอาวุธสำคัญก็คือว่า เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ เป็นต้น ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง นี้แลเป็นสิ่งที่หุ้มห่อมนุษย์เราทั้งคนให้กลายเป็นภูเขาภูเรา ภูรักภูชัง ภูเกลียดภูโกรธ ขึ้นมาตรงนี้ ปิดหูปิดตา ภูเขาทั้งลูกไม่ปิด แต่ผม ขน เล็บ ฟัน เฉพาะอย่างยิ่งหนังปิดได้ดี หุ้มห่อได้สนิท..หนัง หลงเพลินเป็นบ้ากับหนังมีจำนวนเท่าไร โลกทั้งโลกหลงเพลินกันกับสิ่งเหล่านี้ทั้งนั้น

นี่ล่ะกิเลสมันปิดบังอย่างนี้ บางๆ เท่านั้นล่ะ หนังหุ้มห่อร่างกายนี้ไม่ได้หนาเท่ากับใบลานเลย แต่สัตว์โลกติดกันทั้งนั้น ภูเขาทั้งลูกไม่ได้ติดกันนะ แต่หนังนี้ติด หนังเขาหนังเราติดกัน

เจอกันเมื่อไรติดทั้งนั้น ทั้งหญิงทั้งชาย นักบวช ฆราวาส ติดหมด เพราะฉะนั้น พระพุทธเจ้าจึงมอบอาวุธนี้ให้ นี่ล่ะอาวุธที่จะบุกเบิก ภูเขาภูเรา คือร่างกายสังขารของหญิงของชายของสัตว์ของบุคคล ออกให้เป็นเห็นตามความจริง

ดูผมเป็นยังไง ผมเกิดขึ้นมาจากไหน สถานที่อยู่ของผม เป็นยังไง ขนเป็นยังไง เล็บเป็นยังไง ฟันเป็นยังไง ดูเข้าไป ฟันก็คือกระดูก มันเป็นหญิงเป็นชายเป็นสัตว์เป็นบุคคลที่ไหน หนังก็หนังรองเท้าเรา ไม่เห็นหลง ไม่เห็นติดมัน แต่หนังคน ทำไมติด ติดทั้งหนังเขาหนังเรา คลี่คลายออกดูหนัง นี่เรียกว่า ปัญญาจะบุกเบิกเพิกถอนสิ่งที่ปิดบังนี้อันสร้างความทุกข์ให้แก่เรา ออกเป็นลำดับลำดา นี่เรียกว่าปัญญา เป็นภาคปฏิบัติอีกภาคหนึ่ง ซึ่งสูงขึ้นไป

ปฏิเวธ ก็คือความรู้แจ้งเห็นจริงตามธาตุตามขันธ์ ตาม หนังตามเนื้อตามเอ็นกระดูก แล้วแยกออกจากความว่าเป็นสัตว์ เป็นบุคคลเป็นหญิงเป็นชายได้อย่างประจักษ์ใจ อ๋อ นี่หนังเพียง หนังเท่านั้น ไม่ใช่สัตว์ ไม่ใช่บุคคล เรามาตื่นเต้นเป็นบ้าเฉยๆ พิจารณารู้ทั่วถึงเจ้าของที่ไปติดพันกับสิ่งเหล่านี้แล้ว ก็ถอนตัว เข้ามา ถอนตัวเข้ามา พิจารณาเข้าไปภายในลึกเท่าไร ยิ่งเห็น ตั้งแต่ของปฏิกูลโสโครก ทั้งเขาทั้งเราเป็นด้วยกันหมด หนัง เท่านั้นหุ้มห่อเอาไว้ให้หลงเป็นบ้ากันทั้งโลกทั้งสงสาร

เมื่อเปิดหนังออกด้วยปัญญาแล้วกระจ่างแจ้งขึ้นมา หลง เขาหลงเราที่ไหนกัน ความหลงความยึดถือนั้นแลมันสร้างกอง ทุกข์ให้แก่สัตว์ทั้งหลาย เมื่อความรู้แจ้งเห็นจริงมากน้อยเพียงไร

ถอนอุปาทาน ความยึดมั่นถือมั่น ในเขาในเราในสัตว์ในบุคคล ในหนังในเนื้อในเอ็นกระดูกออกไปได้โดยลำดับ ๆ จนกระทั่งจิตถอนตัวเข้ามา อุปาทาน ความยึดมั่นถือมั่นซึ่งเป็นภาระอันหนักนั้นก็หลุดลอยออกไป หลุดลอยออกไป จิตสว่างกระจ่างแจ้งขึ้นมา นี่เรียกว่า การสร้างมรรคสร้างผลขั้นหนึ่งขึ้นมา เท่ากับเขาสร้างบ้านสร้างเรือนสูงขึ้นเป็นลำดับ ใหญ่โตขึ้นเป็นลำดับนะ เทียบกันเป็นอย่างนั้น

วันนี้จะเทียบให้พี่น้องทั้งหลายฟัง แล้วปัญญาก็แทรกเข้าไป พิจารณาเข้าไป เอาจนกระทั่งรู้แจ้งชัดเจนหายสงสัยแล้ว เรื่องร่างกายเหล่านี้ปล่อยวางกันเอง ไม่มาพินิจพิจารณาไม่มาพัวพัน ไม่มาติดมาข้อง ปล่อยอุปาทานความยึดมั่นถือมั่นซึ่งหนักยิ่งกว่าภูเขาทั้งลูกนี้ เหมือนกับว่าถอดเสี้ยนถอดหนามเข้ามาเลย เบาหวิว หวิว ๆ จิตหมุนตัวเข้าสู่ตัวเอง ไม่ไปยึดสิ่งเหล่านั้นว่าเป็นเราเป็นของเราอีกต่อไป ก็ไม่หนัก ถอนเข้ามา ถอนเข้ามา

นี่เพียงรูปกายของเราเท่านี้ก็เป็นเรื่องใหญ่โตมากพิจารณาสิ่งเหล่านี้ พอสิ่งเหล่านี้ขาดสะบั้นออกจากใจแล้ว ใจหมดอุปาทานความยึดมั่นถือมั่น จิตหมุนตัวขึ้นไปเป็นสำลี ไม่มีเครื่องดึงดูดร่างกายนี้แลเป็นที่เกิดแห่งราคะตัณหา ให้มีครอบครัวผัวเมียทั้งหญิงทั้งชาย ก็คือร่างกายอันนี้ เมื่อถอนสิ่งเหล่านี้ออกไปแล้วความหมายของสิ่งเหล่านี้ก็ไม่มี ร่างกายก็ไม่ติด จิตใจก็ไม่ถูกกดถ่วงแล้วหมุนตัวขึ้นเป็นสำลี เบาหวิว ๆ ขึ้นไปเรื่อย ๆ

จากนั้นก็พิจารณาเข้าไปถึงเวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ อันเป็นนามธรรมละเอียดลออ อันนี้เป็นกอง **อนิจฺจํ ทุกฺขํ อนตฺตา**

ทั้งนั้น ไม่มีสิ่งใดเป็นเราเป็นของเราได้ เห็นชัดเจนแล้วปล่อยเข้าไปโดยลำดับ นี้ฟังให้ดีนะ นี่ล่ะวิธีถอนจิตออกจากวัฏฏะ คือความเกิดแก่เจ็บตายท่านถอนวิธีนี้ ด้วยวิธีจิตตภาวนา แล้วถอนเข้าไป ถอนเข้าไป จิตติดตามเชื้อแห่งภพเข้าไปโดยลำดับจนกระทั่งเข้าถึงตัวเชื้อจริงๆ

นี่สรุปพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง ตัวเชื้อจริง ๆ มันฝังลึกอยู่ที่จิต ฝังเอาลึกเอามากไม่มีใครมองเห็นได้เลย สามแดนโลกธาตุนี้ไม่มีใครสามารถที่จะมองเห็นได้ อันนี้แลที่ครอบงำสัตว์โลกให้เกิดแก่เจ็บตาย อันนี้แลที่ทำให้สัตว์โลกลุ่มหลงงมงาย เกิดแล้วตายเล่า เกิดแล้วตายเล่า ตกนรกอเวจีมากี่กัปกี่กัลป์กี่ครั้งกี่หนไปเป็นเปรตเป็นผีเป็นสัตว์เดรัจฉานมากี่ภพกี่ชาติ ไม่รู้เนื้อรู้ตัว คือธรรมชาตินี้แลพาให้ไป เชื้อที่ฝังอยู่ภายในจิต

เมื่อร่างกายแตกลงไปแล้ว ธรรมชาตินี้อยู่ในจิตไม่แตก ติดตามจิตนี้ไป หนุนจิตให้พาไปเกิดที่นั่นเกิดที่นี่ ถ้าผู้มีกรรมดีได้สร้างสมอบรมมามากน้อย ก็พาไปเกิดในสถานที่ดีคติที่งาม ได้มีความสุข พอปลดปล่อยวางความทุกข์ทั้งหลายได้บ้าง ถ้าผู้ลืมตัวไม่รู้เนื้อรู้ตัวก็สร้างแต่บาปแต่กรรม แล้วก็จมลงในนรกทั้งๆ ที่กิเลสตัวหนึ่งมันหลอกว่า นรกไม่มี แต่ผู้ไปตกนรกเป็นเราเสียเอง กิเลสมันไม่ไปตก เราเป็นผู้ไปรับเคราะห์รับกรรมของตนเสียเอง จมอยู่ในนรก

ครั้นเวลาพ้นจากนรกขึ้นมาแล้ว มันก็ปิดบังไว้เสียว่า นรกไม่มี ทั้ง ๆ ที่ไปตกมาอย่างมอมแมม นั่นแหละ กี่กัปกี่กัลป์ พอพ้นขึ้นมามันก็ปิดบังทางมาเสีย มันไม่ให้รู้ว่าเราเคยตกนรก มันก็

ทำให้สร้างบาปสร้างกรรมอีก เกิดตายอยู่อย่างนี้ ตกนรกหมกไหม้ เป็นเปรตเป็นผีอย่างนี้ นี่หมายถึงผู้สร้างกรรมอันชั่ว ออกจากจิตตอวิชชานี้แล ตัวนี้ตัวฝังลึก ตัวนี้ใหญ่โตมาก ไม่รู้เนื้อรู้ตัว สัตว์โลกทั้งหลาย งุ่มง่ามต้วมเตี้ยมเหมือนสัตว์ตาบอดหูหนวก ปิดทวารหมด

นี่ล่ะกิเลสพาเราไป ไปด้วยความมืดความบอด เกิดมากี่ภพกี่ชาติมองคืนหลังไม่เห็นเลย ปัจจุบันนี้เราอยู่อย่างนี้ เราแน่นอนไหมว่าเราตายแล้วเราจะไปที่ไหน ก็ไม่รู้อีก อยู่เร่ๆ ร่อนๆ อยู่หาฝั่งหาฝาไม่ได้ หาที่ยึดที่เกาะไม่ได้ ตายไปก็ตายแบบหาฝั่งหาฝาหาที่ยึดไม่ได้ ก็เป็นไปทำนองนั้นอีก แล้วตายอีกเกิดอีก ตายอีกเกิดอีก อยู่อย่างนี้มากี่กัปกี่กัลป์

ทีนี้พอปัญญาของภาคปฏิบัติสร้างบ้านสร้างเรือนที่จะให้สำเร็จรูปโดยสมบูรณ์ขึ้นมา ก็คือเข้าจุดนี้เอง ปัญญาญาณ ปัญญาเริ่มตั้งแต่ปัญญาธรรมดา รู้แจ้งแทงทะลุเป็นลำดับจนก้าวเข้าสู่ภาวนามยปัญญา ภาวนามยปัญญานี้ทางปริยัติท่านแสดงไว้ว่า ปัญญาเกิดขึ้นจากการภาวนาล้วนๆ ทีนี้เมื่อเราไม่ปฏิบัติเราจะรู้ได้ยังไงว่า ปัญญาเกิดขึ้นจากการภาวนาล้วนๆ นั้นเกิดขึ้นอย่างไร ไม่รู้ ต้องเป็นผู้ปฏิบัติ

เมื่อก้าวเข้าถึงปัญญา ภาวนามยปัญญา ปัญญาที่หมุนตัวไปเองเพื่อแก้กิเลสโดยลำดับลำดา ไม่ต้องบังคับถูไถกันเหมือนแต่ก่อน ความขี้เกียจนี้เรียกว่าหายหน้าไป มีแต่ความขยัน ถ้าเราเอาความเพียรก็ความเพียรกล้าได้รั้งเอาไว้ ในการที่จะทำตัวให้หลุดพ้นจากทุกข์ บึนไปข้างหน้าเรื่อยๆ เห็นโทษแห่งความ

เกิดแก่เจ็บตายและความทุกข์ซึ่งติดตามมากับความเกิดแก่เจ็บตายนับเป็นลำดับลำดา หมุนตัวเข้ามา เหมือนกับว่าไล่ติดตัวของเราเข้ามา เราก็เอาสติปัญญานี้เปิดทาง เปิดทาง ออกเรื่อยๆ เรื่อยๆ เพื่อหลุดพ้นจากความเกิดแก่เจ็บตายนี้

จนกระทั่งเข้าถึงจุดนี้ นี่ปัญญาเป็นภาวนามยปัญญา คือปัญญาเป็นปัญญาล้วนๆ ไม่ต้องบังคับบัญชาเหมือนที่เราศึกษาเล่าเรียนมาในความจำ ***เพราะฉะนั้นปัญญาความจำ กับสติความจำ ปัญญาความจำ จึงแก้จึงถอดถอนกิเลสไม่ได้ ปัญญาความจริง สติความจริง ต่างหากออกจากภาคปฏิบัติ เป็นเครื่องแก้กิเลสตัณหาไปโดยลำดับภายในจิตใจของตน*** รู้แจ้งไปโดยลำดับไม่ต้องถามใคร เปิดเผยไปเรื่อย รู้ตรงไหน อ๋อ อย่างนี้เหรอ อ๋อ อย่างนี้เหรอ สมาธิเป็นอย่างนี้เหรอ อ๋อ ปัญญาเป็นอย่างนี้เหรอ อ๋อ เรื่องฆ่ากิเลส ฆ่าอย่างนี้เหรอ รู้ไปโดยลำดับลำดา นี่คือภาคปฏิบัติ สร้างบ้านสร้างเรือน เห็นผลเป็นลำดับลำดา

ต่อนั้นต่อนี้ขึ้นไปจนกระทั่งถึงจุดสุดยอดของมัน ก็ก้าวเข้าสู่จิตตอวิชชา คือเชื้อแห่งภพแห่งชาติที่ฝังอยู่ในจิตใจของสัตว์ทุกๆ ดวงไปเลย ถอนพรวดออกมาจากนั้นแล้ว ภพชาติขาดสะบั้นให้เห็นประจักษ์ภายในจิตใจของตน นี่ล่ะท่านว่า **อยมนฺติมา ชาติ** ชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายของเรา ก็คือภพ ตัวให้เกิดภพชาตินั้นถอนออกมาแล้ว ถูกถอนออกมาแล้ว **นตฺถิทานิ ปุนพฺภโว** บัดนี้เราจะไม่มาเกิดตายอีกแล้ว ก็เพราะเชื้อแห่งภพชาตินี้ได้ถอนตัวออกไปแล้ว

อกุปฺปา เม วิมุตฺติ ความหลุดพ้นของเราจากแหล่งแห่ง

ความเกิดแก่เจ็บตาย ที่เต็มไปด้วยกองทุกข์นี้ ไม่มีการกำเริบแล้ว เพราะถอนอวิชชาเชื้อแห่งภพแห่งชาติที่มันฝังอยู่ภายในจิตใจนี้ออกด้วยจิตตภาวนา เมื่อถอนนี้ออกหมดแล้ว ความบริสุทธิ์เต็มตัวก็แสดงขึ้นอย่างเต็มที่ พูดให้เต็มยศก็ว่า เหมือนฟ้าดินถล่ม ระหว่างกิเลสที่ครองหัวใจมานาน ได้ขาดสะบั้นลงไปจากใจ ใจดีดขึ้นเหมือนฟ้าดินถล่มภายในหัวอกของผู้เป็นเสียเองนั่น นี่ล่ะคือการถอนภพถอนชาติ ถอนความเกิดแก่เจ็บตายถอนทุกสิ่งทุกอย่างขึ้นชื่อว่าสมมุติกองทุกข์ทั้งหลาย ไม่มีเหลือภายในจิตใจเลย

เพราะฉะนั้นท่านผู้บรรลุธรรมถึงขั้นบริสุทธิ์พุทโธเต็มที่หลุดพ้นเต็มที่แล้ว ท่านจึงไม่มีความทุกข์ภายในใจเลยตั้งแต่ขณะนั้นมา ครองแต่บรมสุขเต็มหัวใจ นี่ล่ะพระพุทธเจ้าครองบรมสุข ฟ้าดินถล่มในวันเดือนหกเพ็ญ ตรัสรู้ธรรม เวลานั้นล่ะเป็นเวลาที่ท่านฟาดวัฏจักรป่าช้าของจิตที่มันพาเกิดพาตาย จิตไม่เป็นป่าช้า แต่สิ่งที่อาศัยของจิต ร่างนั้นรูปนี้ ไปอาศัยสิ่งใดสิ่งนั้นก็เป็นป่าช้าเกิดตาย เกิดตาย เหมือนกัน ถอนอันนี้ออกไปแล้ว ป่าช้าของจิตก็ไม่มี ป่าช้าที่เป็นร่างของจิตไม่มี หลุดพ้นแล้ว นี่คือภาคปฏิบัติ เรียกว่าปฏิเวธ ปฏิเวธธรรม โดยสมบูรณ์เต็มที่แล้ว ไม่ต้องไปทูลถามพระพุทธเจ้า

เมื่อได้ตรัสรู้ธรรมถึงขั้นนี้แล้ว พระพุทธเจ้าจะประทับอยู่ข้างหน้าก็ไม่ทูลถาม เพราะเป็นของอันเดียวกัน รู้อย่างเดียวกัน เห็นอย่างเดียวกัน รวมทั้งเป็นธรรมทั้งดวงอย่างเดียวกันแล้วไปถามกันหาอะไร หมดปัญหา นี่การปฏิบัติธรรมท่านปฏิบัติอย่างนั้น

คำสั่งสอนของพระพุทธเจ้ากระเทือนโลกธาตุ เป็นตลาดแห่งมรรคผลนิพพานมาเป็นประจำตลอดทุกวันนี้ แต่เวลานี้ถูกกิเลสมันปิดบังหุ้มห่อไว้หมด ขึ้นชื่อว่าอรรถว่าธรรมแล้วมันไม่ยอมรับ มันไม่ยอมรับ มันจะยอมรับตั้งแต่ความโลภความโกรธราคะตัณหาความอยากความทะเยอทะยานดิ้นรนกวัดแกว่ง อันนี้จริงจังมาก เต็มหัวใจของทุกคน แต่เรื่องอรรถเรื่องธรรมนั้น เมื่อยังไม่ได้หลักได้เกณฑ์แล้วเถลไถล ปลิ้นปล้อนหลอกลวงเจ้าของจะทำความดีก็หลอกเจ้าของเสีย ถ้ากิเลสหลอกแล้วติดตามไปเลยวิ่งไปเลย ขาขาดแขนขาดไม่ว่าทั้งนั้น ขอให้วิ่งตามกิเลสก็แล้วกัน ถ้าสอนให้ปฏิบัติธรรมนี้ไม่ยอมรับที่จะปฏิบัติเลย

เวลานี้กิเลสกำลังเข้าครอบงำจิตใจของโลก เฉพาะอย่างยิ่งชาวพุทธเรา ห่างเหินจากศีลจากทาน จากการภาวนา จากการอบรมจิตใจให้มีความสงบผ่องใส พอร่มเย็นเป็นไปได้ในวันหนึ่งๆ ไม่ค่อยมีในธรรมเหล่านี้ ธรรมเหล่านี้ไม่ค่อยมีภายในจิตใจในขณะเดียวกันมีแต่กิเลสหุ้มห่อปิดบังเอาไว้ โลกของเราจึงร้อนไปด้วยฟืนด้วยไฟ **ราคคฺคินา** ก็คือไฟกองหนึ่งเผาหัวใจสัตว์โลก **โทสคฺคินา** ก็เป็นไฟกองหนึ่งเผาหัวใจโลก **โมหคฺคินา** ก็เป็นไฟกองหนึ่งเผาหัวใจโลก **โลภคฺคินา** ความโลภโลเลหาประมาณไม่ได้ ไม่มีวันอิ่มพอ นี่ก็เป็นไฟกองหนึ่งเผาหัวใจโลก

เมื่อโลกของเรามีไฟสองสามกองนี้เผาอยู่ในหัวใจของแต่ละดวง ละดวง ทั่วแดนโลกธาตุนี้ ใครจะปฏิญาณตนขึ้นมาอวดตนขึ้นมา ช่องไหนมุมใด ว่าเราได้รับความสุขความสบายไม่มี สามแดนโลกธาตุนี้มีแต่กองไฟในหัวใจแต่ละดวง ละดวง

มีแต่กองไฟเผาอยู่นั้น เมืองนั้นเจริญเมืองนี้เจริญ มันเจริญด้วยฟืนด้วยไฟต่างหากโดยหลักธรรมชาติ ที่ว่าเมืองนั้นเจริญเมืองนี้เจริญ มันดูเผินๆ ตามกิเลส หลอกลวงคนให้ดู ดูถนนหนทาง ดูตึกรามบ้านช่องเขาเจริญอย่างนี้ เขาเจริญอย่างนี้ กิเลสหลอกไปเรื่อยๆ ว่าบ้านนั้นเจริญบ้านนี้เจริญ แล้วไปเมืองนั้นเจริญ ไปเมืองนี้เจริญ

ยิ่งชาวไทยของเราแล้ว มันยิ่งเป็นบ้าใหญ่นะ ถ้าว่าไปเมืองนอกมา เมืองไหนมา ไปเมืองนั้นเมืองนี้มา เหมือนจะเหาะเหินเดินฟ้ามา ทั้งๆ ที่มันขึ้นจากส้วมจากถานโผล่ขึ้นมาในเมืองไทยของเรานั่นแหละ แล้วมันก็มาอวดตัวว่าส้วมถานนี้เจริญรุ่งเรืองเป็นยังไงพวกหนอน มันว่าส้วมว่าถานเจริญรุ่งเรือง แล้วพวกเราจะไปอยู่กับมันได้ไหม ที่เป็นชาติมนุษย์ที่รู้จักดีจักชั่ว จะไปอยู่กับส้วมถานของหนอนได้ไหม นี่ล่ะผู้มีอรรถมีธรรมย่อมเห็นสิ่งเหล่านี้ว่า เป็นเหมือนกับส้วมกับถาน ความทุกข์ความทรมานทั้งหลายที่กิเลสบีบบังคับอยู่เวลานี้ มันเป็นฟืนเป็นไฟเป็นส้วมเป็นถาน ผู้มีอรรถมีธรรมส่องลงไปนี้แล้ว ก็หาทางออกได้

วันหนึ่ง วันหนึ่ง เราเกิดมานี้ก็หาหลักหาเกณฑ์ไม่ได้ วันนี้เรามีหลักมีเกณฑ์อะไรที่จะพาเราไป ต้องสร้างศีลสร้างธรรม นี่พระพุทธเจ้าท่านสอนไว้อย่างนี้ ให้มีการให้ทาน มีการรักษาศีล มีการเจริญเมตตาภาวนา ให้จิตยึดธรรมอันนี้แล้ว จิตจะมีที่เกาะที่ยึดที่เป็นที่ไป จะไปเกิดในภพใดชาติใด ถ้าศีลธรรมพาไปแล้วสมหวังๆ เป็นลำดับลำดาไป ถ้าปล่อยให้กิเลสพาไปแล้วพาจมทั้งนั้นๆ ให้พี่น้องทั้งหลายนำไปคิดในธรรมเหล่านี้ไม่มีใครแสดง

วันนี้เปิดเผยหัวอกให้พี่น้องทั้งหลายทราบทุกคน เพราะได้ทำประโยชน์ให้โลก ธรรมเหล่านี้ที่เราครองในหัวใจเรามานี้นะ เราครองมาแล้ว ธรรมอันนี้คืออะไร พระพุทธเจ้าเป็นยังไง เราไม่สงสัย นิพพานเป็นยังไง เราไม่สงสัย ธรรมแท้เป็นยังไง เราไม่สงสัย เพราะเหตุไร เพราะบรรจุอยู่ที่หัวใจเราที่ปฏิบัติมา เอาชีวิตเข้าแลกมา ปรากฏสมบัติเหล่านี้เต็มหัวใจแล้ว อิ่มพอแล้วทุกอย่าง ไปไหนไม่อยากไป

แม้ที่สุดไปนิพพานก็ไม่อยากไปเพราะพอแล้ว นิพพานกับหัวใจเป็นอันเดียวกันแล้ว ได้ครองกันมาแล้วได้ ๔๙ ปี นั่นด้วยอำนาจแห่งปริยัติ คือการศึกษาเล่าเรียนแล้วปฏิบัติ ปฏิบัติเอาจริงเอาจังเอาเป็นเอาตาย ศีล สมาธิ ปัญญา วิมุตติหลุดพ้นเข้าเป็นสมบัติของตัวโดยสมบูรณ์แล้ว จึงไม่ถามหาอะไรอีก อิ่มแล้ว ถ้าเป็นน้ำก็เต็มแก้วแล้ว ไม่ทราบจะเอาน้ำที่ไหนมาเทให้มากยิ่งกว่านั้นไปอีก เพราะเต็มแก้วแล้ว นี่เราจะไปหาธรรมที่ไหนมาเพิ่มใจดวงนี้ซึ่งเป็นธรรมทั้งแท่งแล้วให้เป็นธรรมเพิ่มขึ้นไปกว่านี้อีกไม่มี เป็นที่พอทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว

นี่คือผลแห่งการปฏิบัติตามพระพุทธศาสนาที่ทรงสอนไว้แล้ว นี่คือตลาดแห่งมรรคผลนิพพาน ตลาดแห่งคุณงามความดีทั้งหลายของผู้บำเพ็ญ ผู้เชื่อศีลเชื่อธรรมเชื่อศาสนา จะเป็นผู้ได้ธรรมทั้งหลายเหล่านี้ไปครองหัวใจ ใจจะมีหลักยึด ใจจึงจะมีฝั่งมีฝา ใจจะเป็นไปได้ด้วย **สุคโต** คือไปดีไปเป็นสุข ขอให้ทุกๆ คนสร้างคุณงามความดีเข้าเป็นหลักใจเถอะ จะไม่ต้องไปนิมนต์พระมา **กุสลา ธมฺมา** ก็ได้ **กุสลา ธมฺมา** คือเราสร้างมานั้นแล เป็น

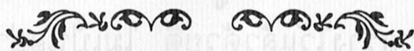
เครื่องเชิดชูเรา เป็นเครื่องชักจูงเราไป เป็นเครื่องหนุนเราไป ให้ไปสู่สถานที่เราสร้างไว้แล้วด้วยดี ไม่เป็นอย่างอื่น นี่ให้เชื่อตัวเองมากกว่าเชื่ออย่างอื่นนะ ให้เชื่อความมุ่งมั่นของตัวเอง

สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์อัครราชกุมารี
ทรงเป็นองค์ประธานงานเปิด "เขมปัตตเจดีย์ หลวงปู่หล้า เขมปัตโต"
เพื่อสมทบทุนเข้าโครงการช่วยชาติ โดย หลวงตาพระมหาบัว ญาณสัมปันโน
ณ วัดบรรพตคีรี (ภูจ้อก้อ) จ.มุกดาหาร วันอาทิตย์ที่ ๗ มีนาคม ๒๕๔๒

ธัมมิกอุบาสก

ตามหลักธรรมของพระพุทธเจ้าที่ทรงสั่งสอนไว้แล้วด้วยความถูกต้อง ไม่ผิดพลาดแต่ประการใด ให้ปฏิบัติตามนี้ ทุกข์ยากลำบากในการปฏิบัติธรรมนั้น คืออุปสรรคที่เกิดขึ้นจากกิเลสมันสร้างขวากสร้างหนาม ปักขวากปักหนามไว้ ไม่ให้เราก้าวเดินได้ ถ้าว่าจะไปทำทาน กิเลสเข้าขัดแย้งแล้ว จะทำบุญให้ทานหนึ่งบาท ถ้าเป็นธนบัตรอย่างทุกวันนี้ กำแล้วกำเล่า กำแล้วกำเล่า สุดท้ายเงินหนึ่งบาทหรือหนึ่งร้อยบาทนั้นที่เป็นกระดาษนั้นเปียกไปหมดด้วยเหงื่อมือ เพราะกิเลสมันหวง มันไม่ยอมให้ทาน

นี่ล่ะอำนาจของกิเลสเวลามันมีกำลังมาก เราจะทำบุญให้ทาน คือการทำบุญให้ทานนั้นเป็นการที่จะเล็ดลอดออกจากความคุมขังของมัน ออกจากอำนาจของมัน มันจึงไม่ยอมเราให้ทานง่ายๆ นี่ในเบื้องต้นเป็นอย่างนั้น เวลากิเลสหนาๆ นี้เอาจริงๆ นะ เงินบาทหนึ่งไม่อยากให้ทาน สองบาทไม่อยากให้ทาน กิเลสเหนียวแน่นแก่นที่สุดไม่มีอะไรเกิน

ยิ่งจะทำความดีรักษาศีล โอ๊ย ตายแล้วไม่ไหวแล้ว พอจะทำความดีอะไร กิเลสต้องเข้ากีดเข้าขวาง ไม่ใช่ธรรมท่านกีดท่านขวาง ดังที่เราสำคัญตามกิเลสว่า การทำบุญให้ทานเป็นของยาก เป็นของยาก ไม่ยากยังไง ก็กิเลสเป็นผู้กีดผู้กันผู้ขวางเอาไว้ จะไม่ให้ยากยังไง ธรรมท่านไม่ได้ขวางใครนี่นะ เป็นความดีตลอด แต่ที่ขวางนั้นคือกิเลสขวางไม่ให้เราทำ

เมื่อเราพยายามบุกบั่นเข้าไปเรื่อยๆ ความขวางของกิเลสจะค่อยเบาตัวลงไป เบาตัวลงไป การทำความดีของเราจะค่อยราบรื่นดีงามสม่ำเสมอไปเรื่อยๆ ทีนี้พอเรามีบุญมีกุศลมาก กิเลสตัวเป็นข้าศึกก็ค่อยเบาตัวลง เบาตัวลง ทีนี้ไม่ได้สร้างคุณงามความดีอยู่ไม่ได้ นี่เรียกว่าได้หลักใจแล้ว สั่งสมบำรุงหลักใจของเราให้แน่นหนามั่นคงขึ้นไปโดยลำดับ เอ้า ให้ทาน วันหนึ่งไม่ได้ให้ทานอยู่ไม่ได้ ไม่ได้ภาวนา อยู่ไม่ได้ อย่างน้อยให้ได้ **อิติปิโส ภควา สฺวากฺขาโต ภควตา ธมฺโม** ให้สงบใจเสียนิดหนึ่งก็เอา

ต่อจากนั้นถ้าไม่ได้ภาวนาอยู่ไม่ได้ ไม่ได้ให้ทานอยู่ไม่ได้ ไม่ได้รักษาศีลอยู่ไม่ได้ หากเป็นในหลักธรรมชาติของจิตที่มีธรรมเครื่องหนุนเอง นั่น กิเลสค่อยห่างตัวออกไป ห่างตัวออกไป การสร้างความดีของเราก็หนักขึ้นไปเรื่อย ทีนี้ความสุขของเราภายในใจนั้นแหละ เราไม่ต้องไปถามหาตามดินฟ้าอากาศ ฟ้าแดดดินลมที่ไหน ไม่มีสถานที่สถิตความสุข มีแต่หัวใจเราดวงเดียว

เพราะความทุกข์ก็อยู่ที่หัวใจดวงเดียว เมื่อเอาธรรมเข้าไปชะล้างแล้ว ความสุขของเราจะเกิดขึ้นมาจากความดีของเราเองและค่อยสง่างามขึ้นไปเรื่อยๆ เราก็มีหลักมีเกณฑ์ เกิดมาไม่รู้ที่เกิดที่มาของเราก็ตาม แต่ปัจจุบันของเรามีความอบอุ่น ตายไปแล้ว เราจะต้องไปดีแน่ๆ แน่นอนๆ ยิ่งมีความดีมากเท่าไร ต่อไปกล้าหาญต่อความตายเลย

ทั้งๆ ที่แต่ก่อนกลัวความตายมากที่สุด พอระลึกถึงความตายนี้ โห ใจหดห่อจะเป็นจะตาย ดิ้นรน อยากคิดเรื่องอื่นให้มากลบกันไว้เพื่อจะพอบรรเทา คิดเรื่องเพลิดเรื่องเพลิน

รื่นเริงไปเสีย เพื่อกลบความตายของเรา นี่แต่ก่อนเป็นอย่างนั้น ทีนี้เวลามีคุณงามความดีหนักเข้า มากเข้าๆ ระลึกถึงความตาย อยากระลึกทั้งวัน นั่น เพราะเรากล้าหาญแล้ว ตายแล้วอย่างไร เราก็จะต้องไปเป็นสุขโดยสมบูรณ์ เพราะธรรมความดีหนุนอยู่ภายในจิตใจ ประจักษ์อยู่กับใจของเราแล้ว จึงกล้าหาญต่อความตาย ตายเมื่อไรไปทางดีเมื่อนั้น

ดังมี **ธัมมิกอุบาสก** คนหนึ่ง นี่เอามาเป็นพยานแก่พี่น้องทั้งหลายให้ทราบ ธัมมิกอุบาสกนั้นแกสร้างคุณงามดีมาตลอดจนเป็นที่ภูมิใจ เป็นที่แน่ใจในตัวเอง ไปที่ไหนแกต้องเป็นหัวหน้าในการทำบุญให้ทานในงานต่างๆ เขาต้องมาเชื้อเชิญ แกไปเป็นหัวหน้างานทุกแห่งๆ เพราะเขาเห็นว่าเป็นผู้ใจบุญเด่นที่สุดในหมู่บ้านนั้นๆ ทีนี้เวลาจวนจะตาย นี่ล่ะแกกล้าหาญอยู่นะ เรื่องความตาย แกไม่ได้สะทกสะท้าน เวลาจะตายจวนตัวเข้ามาเท่าไรก็บอกลูกไป เอ้า ลูกไปนิมนต์พระท่านมาสวดสังวัธยายธรรมให้พ่อฟังรื่นเริงบันเทิงในวาระสุดท้ายหน่อย เวลานี้พ่อจวนตัวจะตายแล้ว ขอให้พ่อได้ฟังธรรมพอเป็นเครื่องรื่นเริงใจหน่อย

ลูกก็ไปนิมนต์พระมาสวดมนต์ให้ท่านฟัง ให้ธัมมิกอุบาสกฟัง แล้วในขณะเดียวกันเพราะจวนตัวแล้ว พวกรถทิพย์ทั้งหลายมาจากชั้นต่างๆ บนสวรรค์มาด้วยกันหมด เพราะแกทำคุณงามความดี ควรแก่สวรรค์ชั้นนั้นๆ อยู่แล้ว เพราะฉะนั้นรถทิพย์จึงมาจากสวรรค์ชั้นนั้นๆ ครบทุกชั้นเลย มารออยู่บนอากาศ ทางนี้ก็ฟังธรรมะเพลิน พระท่านก็สวดเพลิน ทางโน้นก็เรียกร้องลงมา รถทิพย์ทางโน้นเรียกร้องขอเชิญคุณพ่อ ขอเชิญคุณพ่อ

มารถคันนี้ ขอเชิญคุณพ่อมาขึ้นรถคันนี้ รถทิพย์อยู่เต็มท้องฟ้าอากาศนั้น มีแต่คันเรียกร้องให้อุบาสกคนนั้นขึ้นไปรถของตน

ทางนี้ก็กำลังฟังธรรมเพลินอยู่ ก็เลยบอกทางพวกเทพเทวดาทั้งหลายนั้นว่า ให้รอก่อนๆ คงจะหลุดปากออกมาในขณะที่ฟังเทศน์เพลิน พระท่านได้ยินว่าให้รอก่อนๆ ท่านนึกว่าให้รอสวดเสียก่อน พระก็เลยลุกจากที่แล้วกลับไปวัด พอฟื้นตัวขึ้นมา ได้พูดติดต่อกับเทวดาเรียบร้อยแล้ว ย้อนจิตกลับมาพระคุณเจ้าหายหมดแล้ว อ้าว พระคุณเจ้าไปไหนหมด ฟังเทศน์เพลินๆ ได้ครู่เดียว แล้วทำไมพระคุณเจ้าหายไปหมดแล้ว ก็คุณพ่อบอกว่าให้รอก่อนๆ พระท่านก็ต้องหยุดล่ะซี ท่านหยุดแล้วท่านก็กลับไปวัด

โอ๊ย พ่อไม่ได้บอกให้พระคุณเจ้ารอนะ พ่อบอกให้พวกเทพทั้งหลายที่อยู่บนรถทิพย์นั้น ซึ่งเรียกร้องลงมาให้ไปขึ้นรถของตนๆ ต่างหากนะ พ่อไม่ได้บอกให้พระท่านรอก่อนให้ท่านหยุดนะ พ่อบอกให้พวกเทพทั้งหลายเขารอเสียก่อนต่างหากนะ ไปนิมนต์ท่านมา เอ้า ไปนิมนต์ท่านมาอีก

พอทางนี้ไป พระก็ไปถึงวัดพอดี ถูกพระพุทธเจ้ากำราบปราบปรามเอาอย่างใหญ่หลวงทีเดียว นี่มาอะไรกันนี่น่ะ ไปสวดมนต์ยังไงมากันอย่างนี้ ก็อุบาสกห้าม บอกว่าให้หยุด แล้วให้รอก่อนๆ ก็มาเลย อุบาสกคนนั้นเขาไม่ได้ห้ามพวกเธอทั้งหลายนี่นะ เขาห้ามพวกเทพทั้งหลายที่อยู่เต็มท้องฟ้าอากาศนั้นต่างหาก จะเป็นอันตรายต่อการฟังเทศน์ของอุบาสกคนนั้นนะ ไม่ได้ห้ามท่าน ไปเดี๋ยวนี้ พระพุทธเจ้าไล่กลับไป

พอดีพวกลูกของอุบาสกคนนั้นก็มา แล้วก็ตามกันกลับคืนไป สวนทางกันก็รีบกันกลับคืนไปสวดมนต์ พอเสร็จจากนั้นแล้วก็ลาลูกลาหลาน พ่อจะไปล่ะนะ จุดหมายปลายทางของพ่อมีสมบูรณ์เต็มที่แล้ว พ่อไปด้วยความสมหวัง ก็ระงับดับจิตไปในเวลานั้น นี่อำนาจแห่งการสร้างความดีทำคนให้เป็นที่แน่ใจได้ถึงขนาดนั้น นี่ล่ะความดี ส่วนกิเลสตัณหาที่เราเพลิดเพลินเป็นบ้ากับมันเวลานี้ มันไม่ได้สร้างความแน่ใจให้เรานะ มีแต่สร้างความสงสัยสนเท่ห์ ความหาหลักหาเกณฑ์ไม่ได้ให้เต็มหัวใจเรา

เพราะฉะนั้นคนทั่วโลกดินแดนจึงอย่าเข้าใจว่าใครมีหลักมีเกณฑ์นะ ไม่มี ถ้าไม่มีธรรมภายในใจเสียอย่างเดียวเท่านั้น ถ้ามีธรรมภายในใจแล้ว อย่างอุบาสกนี่ นี่พ่อจะไปล่ะนะ ได้เวลาแล้ว แล้วก็ดีดทีเดียวไปเลย ด้วยอำนาจแห่งบุญแห่งกุศล ไม่ต้องนิมนต์พระมากุสลาก็ได้ พร้อมแล้วไปได้เลย นี่ล่ะอำนาจแห่งบุญอำนาจแห่งกุศล เป็นคู่เคียงกับใจ เป็นที่ยึดเป็นที่เกาะของใจใจแน่นอน ถ้ามีบุญมีกุศลแล้วไปเกิดดีอย่างแน่นอน

แม้เราเกิดมาไม่รู้ที่มาของเราว่า เกิดมาจากภพใดชาติใดจึงมาเกิดที่นี่ นี่ก็ตาม เรามีบุญมีกุศลเต็มหัวใจแล้ว ไปอย่างมีหลักมีเกณฑ์มีฝั่งมีฝา ดังธัมมิกอุบาสกที่พูดมาเป็นตัวอย่างอย่างตะกี้นี้ เพราะฉะนั้นขอให้สร้างหลักใจให้ดีนะ อย่าปล่อยอย่าวาง จิตดวงนี้แหละที่ว่าตะกี้นี้ มันมีอวิชชา เชื้อแห่งภพแห่งชาติ ให้เกิดแก่เจ็บตายอยู่ไม่มีวันอิ่มพอ เกิดตายอยู่นี้ตั้งกัปตั้งกัลป์ ถ้าถอนเชื้ออันนี้ออกไม่ได้จากหัวใจแล้ว จะต้องเป็นนักเกิดนักตายอยู่นี้ตลอดไป เคยเป็นมามากน้อยเพียงไร จะเป็นไป

อย่างนั้น ไม่มีขอบเขต ไม่มีเบื้องต้นเบื้องปลาย เพราะฉะนั้นจึงต้องสร้างคุณงามความดี

การสร้างคุณงามความดีนอกจากจะพาเราให้ไปสุคติสวรรค์แล้วยังตัดย่นวัฏฏะ คือความเกิดแก่เจ็บตายของเราให้หดให้ย่นเข้ามา เกิดกี่ชาติ จะเกิดต่อไปอีกกี่หมื่นกี่แสนชาติ นี้จะตัดย่นเข้ามา ย่นเข้ามา เรื่อยๆ เรื่อยๆ หดเข้ามา เพราะอำนาจแห่งบุญนี้เป็นเครื่องตัดทอนภพชาตินั้นเข้ามา จนกระทั่งวาระสุดท้ายภพชาตินี้ขาดสะบั้นออกจากจิต เพราะใจมีความดีอันสมบูรณ์เต็มที่แล้ว สามารถสังหารภพชาติภายในจิตใจได้ไปอย่างหายห่วง ดังพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ท่านไป ท่านไปอย่างหายห่วง ท่านหายห่วงแล้ว ตั้งแต่ขณะที่ท่านตรัสรู้ธรรมขึ้นมาในใจ ท่านหมดห่วงตั้งแต่บัดนั้นแล้ว ประจักษ์ในใจของท่านตั้งแต่บัดนั้นแล้ว

นี่ละสรณะของพวกเรา คือท่านผู้บริสุทธิ์พุทโธ ประกาศตนออกมาด้วยความอาจหาญชาญชัย และประจักษ์ใจทุกๆ พระองค์ ไม่ว่าพระพุทธเจ้า ไม่ว่าพระอรหันต์ท่าน ท่านได้ครองธรรมเหล่านี้แล้ว จึงมาสอนพวกเราทั้งหลาย วันนี้ได้พูดเรื่องธรรมทั้งหลายให้ท่านนักปฏิบัติ คือนักบวชเราก็มีเยอะ ที่มาวันนี้ วิถีทางเดินของจิตที่พาให้เกิดแก่เจ็บตายนี้ ให้ตัดย่นเข้ามาด้วยจิตตภาวนา เพื่อมรรคผลนิพพานแก่บรรดาสัตว์ทั้งหลายก็ได้นำมาเปิดเผยวันนี้

เพราะตนได้ปฏิบัติมาอย่างนั้นจริง ๆ แล้ว และได้รู้ได้เห็นธรรมประเภทที่กล่าวนี้มาประจักษ์หัวใจ เต็มหัวใจ ไม่มีอะไร

สงสัยแล้ว จึงได้นำธรรมของจริงนั้นมาประกาศให้พี่น้องทั้งหลายจึงได้ทราบว่า ตลาดแห่งมรรคผลนิพพานคืออะไร คือหัวใจของผู้ปฏิบัติธรรมนั้นแล เป็นตลาดแห่งมรรคผลนิพพานอยู่จุดนั้น ถ้าใครไม่ปฏิบัติ ใครไม่สนใจ ก็มีตั้งแต่ตลาดแห่งกิเลส ฟืนไฟแห่งกิเลสเต็มหัวใจเราเท่านั้น เพราะฉะนั้นขอให้พยายามแก้ไขดัดแปลงตนเอง เห็นมีความบกพร่องตรงไหนให้แก้ไข

นี่ล่ะธรรม เป็นธรรมของจริง เรานำมาประกาศวันนี้ นำมาประกาศอย่างอาจหาญชาญชัย ด้วยความเมตตาแก่พี่น้องทั้งหลาย เราไม่ได้นำมาประกาศเพื่อความโอ้อวดอย่างนั้นไม่มี ความโอ้อวดเป็นเรื่องของกิเลส ธรรมแล้วไม่โอ้อวด พูดตามหลักความจริง ตามที่พระพุทธเจ้าทรงตรัสรู้มาแล้ว ทรงแนะนำสั่งสอนสัตว์โลกให้รู้มรรครู้ผลตามทางพระพุทธเจ้า เมื่อรู้แล้วเห็นแล้วทำไมจะพูดไม่ได้

ธรรมเป็นเครื่องสอนโลก รู้แล้วเห็นแล้วพูดให้โลกฟังไม่ได้ ถูกกิเลสหัวเราะเยาะเย้ย ไม่มีใครยอมรับความจริง ก็แสดงว่าศาสนานี้จะสิ้นสุดยุติหมดแล้วในหัวใจของชาวพุทธเรา เพราะไม่ยอมรับความจริง คือมรรคผลนิพพานของผู้ปฏิบัติที่ได้รับมาแล้ว จะยอมรับตั้งแต่ความโลภ ความโกรธ ความหลง ราคะตัณหาเต็มหัวใจ ตายไม่อิ่มพอ ทุกข์ไม่อิ่มพอ ไม่เข็ดหลาบ มีอย่างเดียวเท่านั้นที่เราทั้งหลายจะได้รับ นอกจากธรรมคือความจริงนี้ ต้องเป็นอย่างนั้นโดยแน่นอน

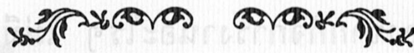
วันนี้พูดธรรมะให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบไว้อย่างถึงใจ และนักปฏิบัติเราคือพระก็เหมือนกัน พระนั้นแลจะเป็นเจ้าของ

ตลาดแห่งมรรคผลนิพพานที่หัวใจ เพราะใกล้เคียงที่สุดกับมรรคผลนิพพาน เนื่องจากกิจการงานอะไรๆ ไม่มีสำหรับพระเรา ภาระทุกอย่าง การเลี้ยงดู ที่อยู่ที่อาศัย ประชาชนญาติโยมเขาปลูกเขาสร้างให้เรียบร้อย หามาให้ฉันทุกวันไม่อดไม่อยาก งานของเราจึงไม่มีในสิ่งก่อกวนทั้งหลายเหล่านี้ มีแต่ที่จะบำเพ็ญคุณงามความดีจิตตภาวนาของเราให้เต็มเม็ดเต็มหน่วย เพื่อตักตวงเอามรรคผลนิพพานเข้าสู่ใจของเรา แล้วประกาศผลอันล้ำเลิศนี้ให้ประชาชนทั้งหลายได้ทราบ เพื่อเขาจะได้มีแก่ใจประพฤติปฏิบัติตาม แล้วสืบทอดมรรคผลนิพพานไปไม่มีสิ้นสุดในพุทธศาสนาของเรา จะได้เห็นความเจริญรุ่งเรืองของชาวพุทธเราว่าเอาจริงเอาจัง

นี่วันนี้ได้พูดถึงธรรมทั้งหลายเหล่านี้ หายสงสัยหรือยังพี่น้องทั้งหลาย ว่ามรรคผลนิพพาน ยังมีอยู่หรือสูญไปหมดแล้ว มีแต่กิเลสนั่นเหรอครอบงำเผาหัวใจโลก มรรคผลนิพพานที่เป็นน้ำดับไฟ ไม่มีบ้างเหรอ ถ้าเราเสาะแสวงหามีอยู่ เช่นเดียวกับกิเลส กิเลสเป็น**อกาลิโก** หากาลเวลาไม่ได้ ทำให้เกิดกิเลสเมื่อไร เกิดเมื่อนั้น ธรรมก็**อกาลิโก** ไม่มีกาลเวลา เราสร้างเป็นธรรม สร้างธรรมเมื่อไร ธรรมเกิดที่หัวใจเราเมื่อนั้น เพราะฉะนั้นจึงให้เพิกถอนกิเลสออกไปโดยลำดับ สร้างธรรมขึ้นมาภายในจิตใจแล้ว ใจของเราจะเป็นตลาดแห่งมรรคผลนิพพานขึ้นมา โดยไม่ต้องถามผู้หนึ่งผู้ใด เอาล่ะวันนี้พูดธรรมะเพียงเท่านี้ หวังว่าจะเป็นที่ระลึกแก่พี่น้องทั้งหลาย

พระอรหันต์แห่งประวัติศาสตร์

หลวงตาได้ประกาศตนออกมา ปีนี้เป็นปีที่เปิดอกให้พี่น้องชาวไทยทั้งหลายได้ทราบทั่วถึงกันในสมบัติของตนที่ครองมาเป็นเวลานาน ได้ครองสมบัติวิมุตติธรรม ความหลุดพ้น ไม่สงสัยพระพุทธเจ้าแล้วมาตั้งแต่ปี ๒๔๙๓ นี่ได้ประกาศให้พี่น้องทั้งหลายทราบ ๒๔๙๓ เป็นปีเผาศพหลวงปู่มั่นเรา ปีนั้นเป็นปีที่เราเผาศพกิเลสให้บรรลัยจากหัวใจ ตั้งแต่บัดนั้นมาแล้วเราครองบรมสุขตั้งแต่บัดนั้น คำว่าทุกข์ที่จะเฉียดเข้าไปในจิตใจเราไม่เคยมีเลย เพราะกิเลสอันเป็นสาเหตุให้เกิดความทุกข์หมดแล้วภายในหัวใจ ทุกข์จึงไม่มีภายในหัวใจ มีแต่บรมสุขล้วนๆ เต็มหัวใจ

เราครองธรรมประเภทนี้มาได้ ๔๙ ปีนี้แล้ว แล้วก็ทำประโยชน์ให้โลกเต็มเม็ดเต็มหน่วยเรื่อยมา ไม่มีอันใดที่จะเป็นของตัว สมบัติมากน้อยทุ่มเทลงไปเพื่อช่วยโลกช่วยสงสาร นับแต่คนทุกข์คนจนขึ้นไป สงเคราะห์ทั่วไปหมดทุกภาคของเรา สร้างโรงร่ำโรงเรียน สถานที่ราชการต่างๆ จากนั้นก็ก้าวเข้าสู่โรงพยาบาล มีเท่าไรทุ่มลงไปหมด ทุ่มลงไปหมด ไม่เคยเก็บอะไรจนสามารถพูดได้ว่า เราเป็นนักเสียสละ ไม่มีอะไรติดเนื้อติดตัวเราเลย เงินทองข้าวของไม่เคยมี เพราะความเมตตากวาดออกไปหมด เพื่อสงเคราะห์โลก ความตระหนี่ถี่เหนียวมายุ่งเราไม่ได้ มีแต่การจะให้ทาน มีแต่การสงเคราะห์โลกอย่างเดียว

เราทำมาเป็นลำดับอย่างนั้น เพราะฉะนั้นเราจึงเอาตัวของเราออกเป็นผู้นำของพี่น้องทั้งหลาย ด้วยความเชื่อตัวเอง

ล้านเปอร์เซ็นต์ ด้วยเหตุนี้เองสมบัติเงินทองข้าวของ ที่พี่น้องทั้งหลายนำมาบริจาคเพื่อชาติไทยของเรา โดยผ่านหลวงตาบัว จึงเป็นที่แน่ใจว่าสมบัติเหล่านี้จะเข้าคลังหลวงทุกบาททุกสตางค์ ไม่รั่วไหลแตกซึมไปที่ไหน เพราะหลวงตาบัวเป็นผู้รับผิดชอบในการเงินนี้ทั้งหมด ซึ่งแต่ก่อนไม่เคยเกี่ยวข้องกับการเงินการทองพอที่จะมารับผิดชอบอย่างนี้ ได้มาเท่าไรมากน้อยสั่งให้ออกแจกทาน สั่งให้ช่วยสงเคราะห์สงหาโลกทั้งหลายทั่วๆ ไปตลอด ไม่เคยมาเกี่ยวข้องกับเงินกับทอง

แต่มาครั้งนี้ได้เป็นผู้ถือบัญชีเงินเสียแล้ว นั่นฟังซิพี่น้องทั้งหลาย เราไม่เคยเกี่ยวข้องกับเงินกับทองมา แต่มาครั้งนี้เงินทุกบาททุกสตางค์หลวงตาบัวเป็นผู้ถือบัญชีแต่ผู้เดียว เพื่อกันความรั่วไหลแตกซึม เราจะเป็นผู้รับผิดชอบสมบัติของพี่น้องทั้งหลายแต่ผู้เดียว เต็มความสามารถของเรา เราจึงเป็นผู้ถือบัญชีเอง เราจึงเป็นผู้คุมอำนาจในการเงินทั้งหลาย บัญชีเงินทุกบาททุกสตางค์ เป็นบัญชีของหลวงตาบัวแต่ผู้เดียว ไม่ให้ใครมาถือบัญชีแทนเราเลย เราเป็นผู้ถือบัญชีแต่ผู้เดียว เป็นผู้สั่งเก็บสั่งจ่ายแต่ผู้เดียว

แล้วการสั่งเก็บสั่งจ่ายนี้ สั่งจ่ายนี้สั่งจ่ายไปในทางใดบ้างนี้เราก็จะเปิดเผยให้พี่น้องชาวไทยทั้งหลายทราบเป็นระยะๆ ไป โดยไม่มีปิดบังลี้ลับแต่อย่างใด สมกับเราทำด้วยความเมตตาล้วนๆ ขอให้พี่น้องทั้งหลายจงไว้ใจตายใจ ในการที่เราพาพี่น้องทั้งหลายดำเนินเพื่อชาติบ้านเมืองของเราคราวนี้ ว่าจะเป็นไปเพื่อความสมบูรณ์พูนผลโดยแน่นอน เพราะกำลังวังชาความ

สามารถ และความเชื่อถือของพี่น้องทั้งหลายรวมตัวกันแล้ว จะเป็นพลังอันยิ่งใหญ่หนุนชาติของเรา ให้หลุดพ้นจากความทุกข์ความจนนี้ไปได้โดยลำดับ จนกระทั่งถึงขั้นสมบูรณ์พูนผลเต็มที่

เพราะฉะนั้นจึงว่าผู้นำเป็นของสำคัญมากนะ เราคิดก่อนแล้วหาผู้นำมันหาไม่ได้ทั่วประเทศไทย ไม่ได้ดูถูกเหยียดหยามท่านผู้หนึ่งผู้ใด แต่มันปลงใจลงไม่ได้ เราก็บอกปลงใจลงไม่ได้ เวลาจะปลงใจลงได้ก็คือมาหาหลวงตาบัวเสียเอง เอาตัวประกัน ปลงใจลงได้เพราะอะไร เพราะเราไม่มีอะไรแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างเราบริสุทธิ์เต็มที่แล้ว

ถ้าพูดถึงเรื่องใจของเรา เราก็บริสุทธิ์เต็มที่แล้ว หากิเลสตัวใดมาแทรกไม่มีแล้วเวลานี้ ถึงจะประกาศเป็นว่า เรานี้คือพระอรหันต์องค์หนึ่งก็จะผิดไปไหนถ้าจะพูด พระพุทธเจ้ายังพูดได้ ครั้งพุทธกาลยังพูดได้ ธรรมอันเดียวกัน ผู้รู้ผู้เห็นธรรม ธรรมแบบเดียวกัน ทำไมเราจะพูดไม่ได้ กิเลสตัวไหนจะมาเย็บปากหลวงตาบัวให้มันมาเย็บ จะฟาดให้มันหงายลงไปเลยนั่น เราปฏิบัติ เราแทบเป็นแทบตาย เราก็รับรู้ของเรา ผลรายได้มากน้อยเพียงไรเราก็รู้ของเรา ความบริสุทธิ์วิมุตติหลุดพ้น เราก็เห็นในหัวใจของเรา แล้วจะนำออกมาพูดไม่ได้เหรอ จะให้แต่กิเลสมันเย็บปากไว้หมดเหรอ ไม่เชื่อถือกันหาว่าโอ้อวดเหรอ

เอ้าฟังให้ดีพี่น้องทั้งหลาย วันนี้เป็นวันเปิดอกให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบวันนี้แหละ ผลแห่งการปฏิบัติศาสนา ตลาดแห่งมรรคผลนิพพานคือพุทธศาสนาของเราโดยสมบูรณ์ไม่มีสงสัย เป็นแต่ไม่มีใครปฏิบัติเท่านั้น เทียบแล้วเหมือนกันกับว่า น้ำนี้มี

อยู่เต็มสระใหญ่นะ ทั้งใสสะอาดทุกสิ่งทุกอย่าง รสเอร็ดอร่อยจืดสนิทดี แต่ถูกจอกแหนมันปกคลุมเอาไว้ไม่ให้มองเห็นน้ำ มองไปเห็นแต่จอกแต่แหนปกคลุมหุ้มห่อน้ำไว้ให้หมด น้ำอยู่ใต้มองไม่เห็นเลย นี่คือจอกแหนมันได้แก่กิเลสตัณหามันปกคลุมหุ้มห่อมรรคผลนิพพาน ซึ่งเป็นสระน้ำอันใหญ่เอาไว้ไม่ให้พวกเราทั้งหลายเห็น

มิหนำซ้ำมันยังหลอกเอาด้วยว่า สมัยนี้มรรคผลนิพพานไม่มี นั่นเห็นไหมมันโกหกเป็นชั้นๆ นะ สมัยนี้มรรคผลนิพพานไม่มี ใครจะปฏิบัติดีปฏิบัติชอบขนาดไหน มันก็ไม่มีทางได้ถึงมรรคผลนิพพาน ตัวโคตรพ่อโคตรแม่มันไม่เคยปฏิบัติ มันจะเอามรรคผลนิพพานมาจากไหน เราอยากพูดว่าอย่างงั้น หรือเราพูดไปแล้วก็ไม่ทราบนะ (หลวงตาหัวเราะ) อืม ***ผู้ปฏิบัติมีอยู่ ธรรมสอนเพื่อมรรคผลนิพพานก็เป็นศาสดาองค์เอก มีตนมีตัวอยู่ สอนมรรคผลนิพพานเป็นมรรคผลนิพพาน ทำไมเราปฏิบัติเพื่อมรรคผลนิพพานจะรู้มรรคผลนิพพานไม่ได้***

ปฏิบัติตามกิเลส ให้กิเลสมาเผาหัวใจได้ทุกคนๆ เห็นไหม กิเลสเป็นอกาลิโก มันมีอยู่ทุกเวลา คิดให้เป็นกิเลสเมื่อไร เป็นกิเลสเมื่อนั้น นี่คิดให้เป็นธรรมเมื่อไร ก็เป็นธรรมเมื่อนั้น ทำไมธรรมจึงจะหมดเขตหมดสมัยไป ถ้าไม่ถูกหลอกของกิเลสเสียจนตัวแหลกตัวเหลวเปื่อยไปหมดแล้วนั้น วันนี้ได้เปิดเต็มที่ให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบ ใครจะฟังก็ฟัง แล้วหลวงตาบัวอาจจะไม่ได้กลับมาแสดงให้พี่น้องทั้งหลายทราบอีกก็ได้ วันนี้เป็นโอกาสมหามงคลแก่พี่น้องทั้งหลาย เฉพาะอย่างยิ่งพี่น้องชาว

จังหวัดสุรินทร์เรา

ธรรมะประเภทอย่างนี้ไม่ค่อยได้พูดให้เต็มเม็ดเต็มหน่วยเหมือนวันนี้นะ วันนี้รู้สึกพูดให้เต็มเม็ดเต็มหน่วยจนถึงขั้นอรหันต์เลยเทียวนะ แต่หันนี่มันมีหันได้สองอย่างนะ ถ้าหันทิ้งกิเลสแล้วเป็นพระอรหันต์ ถ้าหันทั้งๆ ที่มีกิเลสนี่ ก็หันไปกินอันนั้น หันไปกินอันนี้ หันไปบิณฑบาต หันไปกินแล้วหันไปนอน มีหลายหันนะ เข้าใจไหม ให้พี่น้องทั้งหลายเลือกเอาว่ามันหันอะไรนี่ หลวงตาบัวก็ประกาศให้ทราบแล้ว หลวงตาบัวหันได้ทั้งนั้น หันกินก็ได้ วันพรุ่งนี้พี่น้องทั้งหลายเอาจังหันมาให้หลวงตาบัว หลวงตาบัวก็จะหันไปกิน หันไปจังหัน อึม เข้าใจไหมล่ะ มันหันหลายหันอยู่นะ อึม

เดี๋ยวนี้ทุกวันนี้มันมีแต่หันไปกินนั่นหันไปกินนี้ ไม่ได้หันหามรรคผลนิพพาน มันจึงไม่เจอมรรคผลนิพพาน แล้วก็ดูถูกเหยียดหยามศาสนา เหยียบย่ำทำลายศาสนาว่ามรรคผลนิพพานไม่มี เอ้าเปิดจอกเปิดแหนออกดังที่ว่าสระใหญ่นั้น เปิดจอกเปิดแหนออก คือได้แก่ถอดถอนกิเลสออกเป็นลำดับๆ ซึ่งเท่ากับเปิดจอกเปิดแหนออกให้เห็นน้ำ เริ่มเห็นน้ำเล็กน้อยแล้วตักมาดื่มมาชิมดูเป็นยังไง ทราบชัดเจนแล้วก็มีแก่ใจ อ๋อ น้ำในสระนี้ยังมีสมบูรณ์ เป็นแต่เพียงว่าจอกแหนปกคลุมหุ้มห่อไว้ ทีนี้ก็มีแก่ใจที่จะเปิดจอกเปิดแหน เลิกจอกเลิกแหนออกให้หมด ให้เห็นน้ำเต็มเปี่ยมในสระนั้น

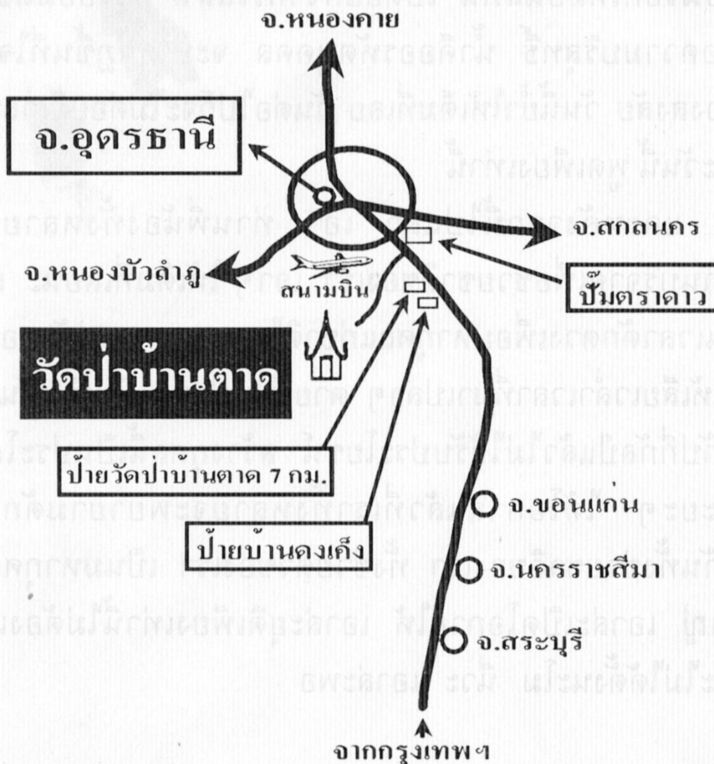
นี่ก็เหมือนกันเปิดจอกเปิดแหนออกหมดแล้ว น้ำคืออรหัตบุคคล น้ำคือมรรคผลนิพพาน ไม่ต้องถาม จะปรากฏ

ขึ้นที่หัวใจซึ่งถูกกิเลสปกคลุมไว้นั้นแล พอเปิดกิเลสออกซึ่งเป็นเหมือนจอกเหมือนแหน เปิดออกจากใจแล้ว น้ำคืออมตธรรม น้ำคือความบริสุทธิ์ น้ำคืออรหัตบุคคล จะปรากฏขึ้นที่ใจโดยไม่ต้องสงสัย วันนี้ย้ำให้เต็มที่เลย วันต่อไปก็จะไม่ค่อยมีเวลาพูด เอาล่ะวันนี้ พูดเพียงเท่านี้

และหลังจากนี้ไปแล้ว เอ้า ท่านพี่น้องทั้งหลายที่จะช่วยกันบริจาคเพื่อช่วยชาติของเรา เอาๆ ให้เต็มที่เลยนะ เวลานี้เป็นเวลาตักตวงเพื่อมหากุศลแก่ชาติไทยของเรา แก่ตัวของเรา อย่าให้เสียเวล่ำเวลาที่มาเปล่าๆ ตายเกิดเปล่าๆ มันเกิดมันตายมากี่กัปกี่กัลป์แล้วไม่ได้รับประโยชน์ สร้างกุศลนี้เป็นประโยชน์ทุกระยะๆ ได้โอกาสแล้วที่เราทั้งหลายจะพยายามตักตวงช่วยกันทั้งช่วยชาติของเรา ทั้งช่วยตัวของเรา เป็นมหากุศลอันยิ่งใหญ่ เอาล่ะเปิดโอกาสให้ เอาล่ะยุติเพียงเท่านี้ไม่ต้องเอวังเพราะไม่ได้ตั้งนะโม นี่วะ เอาล่ะพอ

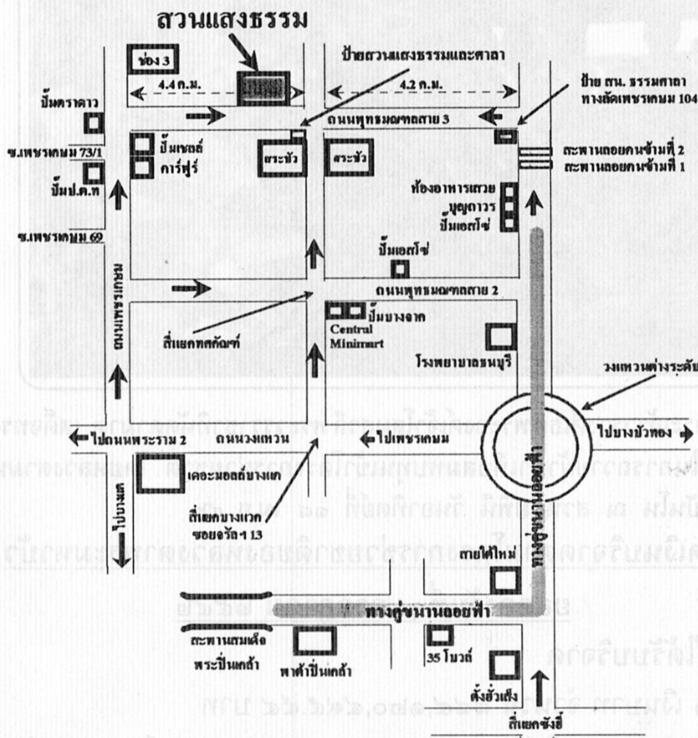

แผนที่วัดป่าบ้านตาด อ.เมือง จ.อุดรธานี

เส้นทางไปวัดป่าบ้านตาด จากกรุงเทพฯ ก่อนถึงตัวเมืองอุดรธานีประมาณ ๗ กม. สังเกตซ้ายมือจะมีป้าย บ้านดงเค็ง ถัดไปเป็นป้าย วัดป่าบ้านตาด ๗ กม. ระยะทางจากกรุงเทพฯ ถึง วัดป่าบ้านตาด ประมาณ ๕๖๔ กม. วิ่งผ่าน จ.สระบุรี จ.นครราชสีมา จ.ขอนแก่น ตามทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๑ และ ๒

งานทำบุญวันเกิดหลวงตาพระมหาบัว ญาณสัมปันโน
ณ วัดป่าบ้านตาด อ.เมือง จ.อุดรธานี
ในเช้าวันพฤหัสบดีที่ ๑๒ สิงหาคม ๒๕๔๒

แนะนำเส้นทางไปสวนแสงธรรม หากมาจากสะพานสมเด็จพระปิ่นเกล้าวิ่งขึ้น "ทางคู่ขนานลอยฟ้า" จากนั้นเลี้ยวเข้าถนนพุทธมณฑลสาย ๓ จะสะดวกที่สุด

รถเมล์สายที่ผ่านสวนแสงธรรม สาย ๙๑ ก วิ่งจากอู่เชิงสะพานสมเด็จพระปิ่นเกล้า ผ่านศิริราช - ท่าพระ - บางแค - ถ.พุทธมณฑลสาย ๓ จอดหน้าสวนแสงธรรม และสิ้นสุดที่วัดศาลาแดง

หลวงตาฯ และพระศิษย์มาพักที่สวนแสงธรรม ระหว่างวันที่ ๑๒-๑๗ และ ๒๔-๒๖ ก.ค. ๔๒
โปรดติดตามข่าวโครงการช่วยชาติทางไทยทีวีสีช่อง ๓

<u>หมายเหตุ</u> ๑๘-๑๙ ก.ค. ๔๒ พักที่วัดพุทธมงคลนิมิตร อ.เมือง จ.นครสวรรค์
๒๐-๒๑ ก.ค. ๔๒ พักที่บ้านพักรับรองคุณสุทธิดา เหล่าฤชุพงศ์ อ.เมือง จ.อุทัยธานี
๒๒-๒๓ ก.ค. ๔๒ พักที่วัดป่าเขาน้อย อ.วังทรายพูน จ.พิจิตร

พระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าโสมสวลี พระวรราชาทินัดดามาตุ เสด็จทรงเป็นประธานในการถวายผ้าป่าเพื่อสมทบทุนเข้าโครงการช่วยชาติ โดยหลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน ณ สวนลุมพินี วันอาทิตย์ที่ ๑๘ เม.ย. ๔๒

ยอดเงินบริจาคตามโครงการช่วยชาติของหลวงตาพระมหาบัว

ยอดถึงวันที่ ๙ กรกฎาคม ๒๕๔๒

๑. เงินที่ได้รับบริจาค

๑.๑ เงินบาท จำนวน ๘๘๔,๑๒๐,๔๙๕.๕๔ บาท

๑.๒ เงินดอลล่าร์ จำนวน ๔,๔๗๒,๕๓๗.๘๓ ดอลล่าร์ ประกอบด้วย

- มอบให้ธนาคารแห่งประเทศไทยแล้วเมื่อ ๙ ก.ย. ๔๑ และ ๔ พ.ค. ๔๒ รวมจำนวน ๔,๒๗๘,๐๐๐.๐๐ ดอลล่าร์
- ยังไม่ได้มอบ ๑๙๔,๕๓๗.๘๓ ดอลล่าร์
- เงินสกุลอื่นๆ จะแลกเป็นดอลล่าร์ ยังไม่รวบรวม

๒. ทองคำที่รับบริจาคทั้งสิ้น ๑,๑๐๒.๖๙ ก.ก. ประกอบด้วย

๒.๑ ทองคำที่ฝากที่ธนาคารแห่งประเทศไทย จำนวน ๑,๐๓๗.๗๘ ก.ก.

๒.๒ ทองคำที่ยังไม่ได้ฝาก จำนวน ๖๔.๙๑ ก.ก.

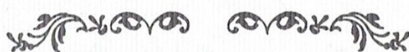
รวมทั้งหมดที่ได้รับบริจาคมาตั้งแต่ต้นประมาณ ๑,๔๓๙,๗๑๕,๘๙๙.๔๒ บาท

พิมพ์ที่ บริษัท ศิลป์สยามบรรจุภัณฑ์และการพิมพ์ จำกัด โทร.๔๔๔-๓๓๕๑-๙
เม.ย.๔๒ ๑๐,๐๐๐ เล่ม พ.ค.๔๒ ๑๐,๐๐๐ เล่ม มิ.ย.๔๒ ๖๙,๗๐๐ เล่ม ก.ค.๔๒ ๕๐,๐๐๐ เล่ม

หลักทรัพย์-อุดหนุนปลาย
หลักใจ-แก้ไขเหตุ สยามประเทศยืนยง

เทศน์เช้าวันที่ ๑๔ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๔๑

...ไม่ถอย ถอยไม่ได้ เมืองไทยเราไม่ใช่เมืองถอย เมืองไทยเราเป็นเมืองที่มีคุณค่า เป็นเมืองทรงพุทธศาสนา จึงถอยไม่ได้ เพื่อความแน่นหนามั่นคงในสมบัติเงินทอง ตลอดศีลธรรม หลักใจชาวพุทธต้องทรงไว้ทั้งนั้น เพราะนี้เป็นมรดกของธรรม เป็นมรดกของพระพุทธศาสนา เราเป็นลูกชาวพุทธ ต้องทรงคุณสมบัติที่กล่าวนี้ไว้ให้ได้...

...การช่วยชาติด้วยการเสียสละเงินทองส่วนตนเข้าเป็นสมบัติกลางแห่งชาติก็เป็นความจำเป็น แต่สิ่งที่สำคัญยิ่งกว่าที่ต้องดำเนินควบคู่พร้อม ๆ กันไป คือการหันมาเอาใจใส่บำรุงแก้ไขที่ต้นเหตุแห่งปัญหาที่แท้จริง อันนี้จัดเป็นการช่วยชาติที่ตรงจุด...

..."**การเสียสละ**" นี้เป็นปลายเหตุ คือเราซ่อมแซมจุดที่บกพร่องให้ค่อยหนุนขึ้นไป แล้วหนุนต้นเหตุขึ้น รักษาต้นเหตุให้ดี ไม่ให้เป็นไปยังที่เป็นมาเหล่านี้ ให้ต่างคนต่างซ่อมแซม ต่างคนต่างบำรุงรักษา ต่างคนต่างรู้เนื้อรู้ตัว...

...เพราะฉะนั้นจึงให้ปรับปรุง "**ต้นเหตุ**" คือตัวของเราแต่ละคน ๆ ให้อยู่ในขั้นที่เรียกว่า หลักใหญ่ก็คือ "**ความประหยัด-ความไม่ลืมเนื้อลืมตัว**" นี้สำคัญมาก...

...เสริมอัธยาศัยใจคอของเรา นิสัยของเราให้ดีขึ้น ให้มีหลักมีเกณฑ์ได้ นี่สร้างชาติของเรา รักษาชาติของเราได้ให้มั่นคงได้ นี่ **"การอยู่ การกิน" "การใช้การสอย"** เหมือนกัน อย่าฟุ้มเฟือยเกินไปนะ...

...ความประหยัด ความเป็นเหตุเป็นผลในชีวิต จักควบคุมจิตใจตนเองให้มีหลักเกณฑ์ เอาเหตุผลนำหน้าความทะยานอยากที่เกินขอบเขต ธรรมเหล่านี้ล้วนแต่เป็นหลักคำสอนของพระพุทธศาสนา ซึ่งท่านได้อบรมตักเตือนกันอยู่เป็นพื้นมานานแล้ว แต่พวกเราเพิกเฉยหรือลืมให้ความสนใจเอาใจใส่ไปเสีย

เมื่อถึงเวลาที่จำต้องมีการหันมาแก้ไขที่ต้นเหตุที่แท้จริงของปัญหา ซึ่งก็คือ พวกเรา ๆ ท่าน ๆ ทุกคนจึงต้องต่างหันหน้ามาช่วยกัน นำหลักธรรมเหล่านี้มาประดับตนเอง ประดับครอบครัว ประดับโรงเรียน สถาบัน หน่วยงาน สังคม และประเทศชาติ...

...การพยายามเอาเหตุผลโดยธรรม เป็นหลักนำชีวิต สามารถเอาชนะใจตนเองได้ ไม่ตกเป็นทาสแห่งอารมณ์ฝ่ายต่ำแห่งความโลภโมโทสัน ราคะตัณหา ความทะเยอทะยาน จนเลยเขตเลยแดนแห่งความพอดี...

...เมื่อมี **"ธรรม"** เข้าแทรกปั๊บ ๆ ตรงไหนจะรู้ประมาณฯ ทุกอย่าง **"การกิน การอยู่ การใช้สอย"** ดังที่กล่าวนี้ รู้ประมาณหมดแล้วตัดความกังวล ความดีดดิ้น ความหวังอะไร ๆ ออก ให้อยู่ในความหวังที่เป็นประโยชน์แก่ตน เพราะมี **"ธรรม"** เข้าแทรก ๆ เท่านั้น นั่นเป็นความสุข-ความเจริญ...

ขอเชิญร่วมบริจาคโครงการช่วยชาติ
โดย **หลวงตาพระมหาบัว ญาณสัมปันโน**

เพื่อช่วยกอบกู้สถานภาพของประเทศไทย

ที่ประสบสภาวะเศรษฐกิจตกต่ำในปัจจุบันให้ผ่านพ้นไปด้วยดี

รับบริจาค : ทองคำ, ดอลลาร์, เงินตราสกุลต่าง ๆ, เงินบาทไทย

สถานที่รับบริจาค :

วัดป่าบ้านตาด ต.บ้านตาด อ.เมือง จ.อุดรธานี ๔๑๐๐๐

☞ โอนเข้าบัญชีออมทรัพย์ ชื่อบัญชี

☞ "โครงการช่วยชาติ โดย หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน"

รวม ๖ บัญชี *โอนต่างสาขาไม่เสียค่าโอน (โอนฟรี)* ได้แก่ :

๑. ธนาคาร กสิกรไทย จำกัด สาขาสำนักราษฎร์บูรณะ
เลขที่บัญชี ๗๔๕-๒-๑๒๘๓๑-๕

๒. ธนาคาร กสิกรไทย จำกัด สาขาอุดรธานี
เลขที่บัญชี ๑๑๐-๒-๗๗๔๔๔-๕

๓. ธนาคาร ไทยพาณิชย์ จำกัด สาขาอุดรธานี
เลขที่บัญชี ๕๑๐-๒-๘๓๕๕๗-๕

๔. ธนาคาร กรุงเทพ จำกัด สำนักงานใหญ่ สีลม
เลขที่บัญชี ๑๐๑-๕๕๐๔๔๔-๒

๕. ธนาคาร กรุงเทพ จำกัด สาขาอุดรธานี
เลขที่บัญชี ๒๘๔-๕๓๓๕๕๕-๕

๖. ธนาคาร ไทยพาณิชย์ จำกัด สำนักงานใหญ่
บัญชีดอลล่าร์ A/C 222 04209 4022001

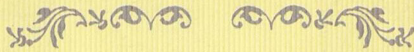
☞ ธนาณัติ ตั๋วแลกเงิน เช็ค

สั่งจ่ายในนาม **หลวงตาพระมหาบัว ญาณสัมปันโน**

หมายเหตุ : บริจาคทองคำและดอลล่าร์ได้โดยตรง ที่

"หลวงตาพระมหาบัว ญาณสัมปันโน"

บทกลอนหลวงตาพระมหาบัว กู้ชาติไทย

ขอขานไขบอกกล่าวเราชาวไทย   เคยภูมิใจในแผ่นดินถิ่นอาศัย
เลี้ยงชีวิตของพวกเราเผ่าพงศ์ไทย   ภาคภูมิใจไม่เป็นน้อยหลายร้อยปี
มาบัดนี้มีหนี้สินจะสิ้นชาติ   ถ้าประมาทอาจพังภินท์สิ้นศักดิ์ศรี
เขาจะรุกบุกกระหน่ำและย่ำยี   แผ่นดินนี้เป็นของเราแต่เขาครอง
ธงไตรรงค์คงไร้ค่าในครานี้   เขาจะชี้ออกคำสั่งดั่งเจ้าของ
ลูกหลานไทยต้องก้มหน้าน้ำตานอง   โปรดไตร่ตรองทุกเช้าค่ำขอย้ำเตือน
เขาจะเคี้ยวกลืนกินเล่นความเป็นชาติ   หมดโอกาสเขารุกเร้าเข้าเชือดเฉือน
ในที่สุดความเป็นไทยถูกลบเลือน   เตือนหมู่เพื่อนอย่าวางใจไม่ทันกาล
พระหลวงตาอยู่ป่าเขาเผากิเลส   จนสิ้นเศษอาสวะละสงสาร
สลดสังเวชประเทศชาติจะถึงกาล   จึงเริ่มงานหาทางสู้กู้แผ่นดิน
หลวงตานำธรรมค้ำจุนชาติ   ธรรมโอภาสสามัคคีสู้หนี้สิน
ให้ตื่นเนื้อตื่นตัวทั่วแผ่นดิน   ล้างราคินให้หน่อเนื้อเชื้อสายไทย
หลวงตาอายุแปดสิบห้า   ด้วยเมตตานำหน้าพลันไม่หวั่นไหว
ยึดถือชาติ ศาสน์ กษัตริย์ เป็นหลักชัย   เชิดชูไทยให้สูงค่าอย่าดูดาย
หลวงตานำข้อธรรมะอย่าประมาท   เร่งกู้ชาติต่างคนต่างขวนขวาย
ชาติของเราเข้าขั้นอันตราย   อย่านอนใจไม่รับความตามเป็นจริง
แล้วเข้าร่วมกองบุญเพื่อหนุนชาติ   หนุนพระศาสน์หนุนสถาบันอันสูงยิ่ง
หนุนแผ่นดินถิ่นไทยไว้พักพิง   หนุนทุกสิ่งที่เป็นไทยให้ถาวร
มีน้อยก็ทำน้อยค่อย ๆ สร้าง   ตามแนวทางพุทธธรรมทรงพร่ำสอน
โปรดอย่าให้ความยึดติดเข้าริดรอน   ละอาวรณ์สร้างมงคลกุศลกรรมเอย

